

CSOMOR HENRIETT
LÉLEK HARMÓNIAJÁBAN

NYOLCADIK VERSESKÖTET

CSOMOR HENRIETT

LÉLEK HARMÓNIAJÁBAN

NYOLCADIK VERSESKÖTET

KIADOTT KÖNYVEIM 18.

A verseskötet készült 2022-ben

E-KÖNYV

BORÍTÓTERVEZŐ: CSOMOR HENRIETT

TARTALOMJEGYZÉK

- 01 Előszó
- 02 Köszönetnyilvánítás

ANYUNAK

- 03 Szívemnek ajándéka, Édesanyám
- 04 Édesanyámhoz
- 05 Tengernek morajlását hallgatva
- 06 Gyermekévek
- 07 Gesztenyefának gyertyavirága
- 08 Oltalmazó kezek
- 09 Halk sóhaj
- 10 Addig vagy gyermek...
- 11 Hatvanhatodik éved fényében
- 12 Óvlak, amíg csak lehet
- 13 Álmatlan éjszakán
- 14 Élned kell!
- 15 Ne hagyj el!
- 16 Órangyalom
- 17 Összefonódó szeretet
- 18 Emlékképek
- 19 Sokk láncát
- 20 Édesanyám egyetlen reményem
- 21 Végtelen szeretet
- 22 Szeretetem élteszen
- 23 Édesanyám betegségében
- 24 Nem sír már a balalajka
- 25 Gyertyaláng
- 26 Fejfádnál
- 27 Temető gyertyaláng fényében
- 28 Sírodon sok virág
- 29 Vajon érzitek-e még?

RÁTOK EMLÉKEZEM

- 30 Szent Mihály lován
- 31 Melinda emlékére
- 32 Nincsenek többé
- 33 Egy barát emlékére
- 34 Elment
- 35 Angyalok hídján
- 36 Csaba emlékére
- 36 Bánatkönny

NAGYAPÁIMNAK

- 38 Köddé vált
- 39 Nagyapámhoz
- 40 Egyetlen egyszer még látni szeretnék!
- 41 Eljöttél hozzám
- 42 Szörnyen hiányzol
- 43 Éreztem, hogy hiányzom
- 44 A régi ház
- 45 Papa gyere vissza
- 46 Utolsó gondolatodban
- 46 Nagyapám kalapja
- 48 Örökzöld fenyő gyönyörű látványa
- 49 Szívem rejtekére költöztél

- 50 Az idő végezetéig
- 51 Búcsút intek
- 52 Levél Nagyapáimnak

ÜNNEPEK

- 53 Valentin napi gondolatok
- 54 Álarc mögött
- 55 Nőnap ünnepén
- 56 Nagypéntek bánata
- 57 Húsvéti ég
- 58 Húsvéti nyúl
- 59 Asszonyok, lányok ünnepe
- 60 Locsolómnak szeretettel
- 61 Tavaszi öröm
- 62 Augusztusi szellő
- 63 Libapecsénye Márton napján
- 64 Csengettyű szől
- 65 Képek
- 66 Mikulás előtti éjszakán
- 67 Miki miki mikulás
- 68 Hoooo hoooo hooo
- 69 Kis Jézus született
- 70 Reményvesztett emberek
- 71 Betlehemben
- 72 Csendes éjben
- 73 Kis fenyőág Szentestén
- 74 Karácsony éjjelén
- 75 Karácsonyra várva
- 76 Karácsony tájkán
- 77 Angyalok éjszakája
- 78 Nem feledett emlék
- 79 Halványuló ünnepek
- 80 Szilveszter éjszakán
- 81 Újévi köszöntő
- 82 Ölelve, vigadva
- 83 Év végén
- 84 Szentestén
- 85 Mindenki karácsonyfája
- 86 Meghitt ünnepet kívánok
- 87 Vízkereszt napján
- 88 Hazavágyom
- 89 Születésnap köszöntés
- 89 Nevednek ünnepén
- 90 Röpke pillanat
- 91 Kicsinyek köszöntésére
- 92 Áprilisi hóesés születésem napján
- 93 Virágzó tavasz elején

MEGHITTEN SZÍVEMBŐL

- 94 Távolból kereslek
- 95 Égig szól a fohászm
- 96 Búcsút intek
- 97 Nincs maradásom
- 98 Hozzátok öt vissza nekem
- 99 Valami szépet szeretnék írni
- 100 Nem tudhatod

01 Előszó

Köszöntöm a Kedves Olvasóimat!

Csomor Henriett vagyok, egyre szűkül számomra a világ. Már csak édesanyám van, akit szeretve ölelhetek, ahogy egész életemben tettem. A Little-kór nagy úr, amely velem van születésem óta, és nem engedte, hogy új családom lehessen, hogy valakibe kapaszkodhassak. Így 50-en felé már nem várhatok semmi jóra.

A régi szép időkben, sokkal jobb volt élni. Akkor még körülöleltek drága nagyapáim, akiket rajongásig szerettem. Hiába voltam kisgyerek, amikor elvesztettem őket, a mai napig tisztán emlékszem rájuk. Egyszerűen képtelen voltam őket elengedni a mai napig is. Amikor nagyon szomorú vagyok, rájuk emlékszem, hiszen a szívem szegletébe bújtak el örökre.

Tulajdonképpen a könyvem címe is hűen tükrözi, amit elképzelttem. A lelkem harmóniában van az élő és a holt szeretteimmel, akikhez az érzékeny lelkületem erősen ragaszkodik. Lehet az barát vagy családtag egyaránt, soha nem tudom elengedni szívemből.

Hirtelen elhatározásból készült ez a verses gyűjtemény, melyet egy kötetben szerettem volna kiadni. Minden versemet igyekeztem téma szerint besorolni.

Utoljára hagytam az ünnepeket, amelyek fontos szerepet játszhatnak életünkben.

Ajánlom mindazoknak ezt a könyvet, akik szeretnék megismerni gondolataimat, emlékezéseimet, vagy csak úgy olvasnának régi verseimből néhányat.

Könyvem címe: „Lélek harmóniájában”, szám szerint a 18-dik és a 8-dik verses kötetem. Jó olvasást és kellemes időtöltést kívánok.

Tisztelettel
Csomor Henriett

Komló, 2022. január 17.

Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönöm Koncz-Salamon Szilviának az irodalmi munkámban a helyesírás javítási munkáját.

A MEK dolgozóinak köszönöm áldozatos munkájukat.

ANYUNAK

03

Szívemnek ajándéka, Édesanyám

Ünnepellek, Erzsébet
Édesanyám, szívemnek ajándéka,
ölelve simogatlak kedvemre.
Édesanyám, mindenem,
vágyón sóhajtok utánad.
Smaragdzöld szemed ragyogva csillan,
ünnepelőbe öltöztél nevednek ünnepén.
Erzsébetnek napján köszöntöm
királynőmet, drága szemem fényét.
Életed őszén kényeztetni szeretnék,
tenyeremen hordozlak,
hogy soha ne essen bajod.
Ha bánat szívedet nyomja,
szép szavaimmal vigasztallak,
karomban ringatlak csendesen.
Fáj belegondolnom,
mennyit dolgoztál.
Rohanó évek gondjai válladat nyomták,
erős voltál, cipelted a sok terhet.
Gyenge, s törékeny lettél,
az idő monotonná vált körülöttünk.
Úgy féltem, hogy elveszítlek,
s többé nem ölelhetlek.
Gyermeki lelkeim jajveszékelve
kiáltott érted: Édesanyám, édesanyám!
Gyere vissza kérlek hozzám!
Gyermek szeretnék maradni
sokáig melletted.
Lágyan szólni utánad:
Édesanyám szeretlek,
életem te vagy.
Örökké óvlak,
kezem kezedet féltőn fogja.

2018. november 01.

04

Édesanyámhoz

Te vagy nekem az őrangyalom.
Mikor velem vagy,
nem félek semmitől.
Mert tudom, hogy
megvédsz mindenkitől.
Amikor szomorú vagyok,
hozzád fordulok.
S te megvigasztalsz.
Ha beteg vagyok, aggódsz értem.
Édesanyám!
Csillagként tekintek rád.
Ragyogsz rám,
mikor mosolyogsz,
s napom szép lesz.

1998. október 24.

05

Tengernek morajlását hallgatva

Karjaim közt aludt el édesanyám.
Végre itt vagyunk a homokos tengerparton.
Hagyom, hadd pihenjen,
édes illatát magamba szívom.
Keserű könnyeimet képtelen
vagyok előtte rejtani.
Rám néz, keblemre hajtja ősz fejét,
szemem törli kedvesen.
Lágy esti szellő szép
hosszú ruháját lengeti.
Bordó kendőjét törődve kötöm.
Hátára meleg kardigánját terítem.
Karját felém nyújtotta ébredve.
Magával kapott a fájdalom.
Bújj hozzám, sírva kértem,
gyengéd ölelésedet érzem.
Ölelt, homlokát homlokomhoz nyomta.
Fájó szívéből nyugalmat árasztott.
Kislányom, nem szabad összetörnöd!
Hangjában bánat érződött.
Henikém, drága Henikém, zúgó tengerhez
mért hoztál?
Erőtlen vagyok,
kezedet mégis kezembe adod.
Gyermeked vagyok,
s szükségem van rád,
hogy lássalak, s érezzelek.
Mellettem vagy, s lélegzel,
csak ez számít.
Anyám zokogva vállamra borult.
Halovány arcát szeretve csókoltam.
Feledjük életünk árnyoldalát,
érezd a tengernek sós illatát.
Zúgó hullámok kövekhez csapodnak.
Tengerre hoztalak gyógyulni,
emlékszel, Csillagom,
nélküled láttam a tengert,
s nagyon hiányoztál.
Mefogadtam, egyszer elhozlak,
láthassuk együtt, hol sírnak
legkeservesebben a sirályok.
Csodálatos, hogy kedvemre ölelhetlek.
Anyám gyönyörű arca sugárzott mosolyától.
Henikém, drágám, kérlek, maradjunk itt,
ahol fényesebben ragyognak a csillagok.
Csak te s én, Henikém.
Membújva csendesen, örök szeretetben,

mólón sirályokat etetve.
Anyám tengernek morajlását
hallgatja éjjelente.
Őrangyalom, drága anyám,
kezét rám téve őrzi álmomat.

2018. május 07.

06

Gyermekévek

Ahogy repülnek az évek,
elmúlnak a szép remények,
s vele a gyermekévek.
Mely felhőtlen, s
boldog, arcod olykor
vidám, néha bánatos,
ilyenkor édesanyádhoz futsz.
Ki meleg szavaival vigaszt,
s támaszt nyújt, ijedt szíved
megnyugszik, s átöleled.
Az édesanyád, ki
veled van akkor is,
ha bánt a világ, nála
vigaszt, s támaszt lelsz.

1999. május 27.

07

Gesztenyefának gyertyavirága

Szeretem a zöldellő májusnak,
bódító virágillatát.
Haragos zöld gesztenyefák
lombos ágain gyertyavirág nyílik.
Kék ég felé emeli fehér fejét,
mintha mindig édesanyámat ünnepelné.
Oly sok áldozatot hozott értem.
Imádom édes kis szívét.
Élni se tudnék nélküle.
Szoros köztünk a szeretet kapcsolata.
Keserves életemnek egyetlen vigasza.
Édesanyám gesztenyevirágot szedett nekem.
Örömet szerzett vele.
Én nem tudtam leszakítani
a gyönyörű gyertyavirágot.
Kezembe csak így vehetem,
csodálhatom virága szépségét.
Tavaszi legszebbik havában
mindig köszönthessem az én
drága Édesanyámat.

2017. május 14.

08

Oltalmazó kezek

Mikor gyermek voltam,
nevettem, s játszottam.
Apró voltam, s hittem a
mesékben, mit hallgattam.
Édesanyám, ki
első lépteimet figyelte,
s hangtalanul őrizte
lábam nyomát, kacagva
felé fordultam, átöleltem.
Kis kezemet fogta,
rám nézett:
szemében valami
furcsát láttam.
Nem tudtam,
hogy könnycsepp,
hisz még pici voltam.
Érttem ejtette az Édesanyám.
Én csak gögicséltem,
s arcát kis tenyerem közé fogtam,
mintha soha nem engedném el.

1999. aug. 14.

09

Halk sóhaj

Messze, hol tenger
zúgását hallani, egyedül
vagy hófehér sirályokkal, puha
homokban könnyeitek hullnak.
Sajgó szívednek parancsolni nem lehet,
ha lelked romokban fekszik,
egyre csak zakatol fájdalommal.

Gondolatban veled van,
kézen fogva sétáltok, míg a part véget ér,
picinyke csillámló követ hajítasz hullámok közé.
Ég kékjébe kiáltasz keserűn:
szeretlek!
Egy percre megáll az idő körötted.
Édesanyám, reszketek érted.
Csillagfényű éjszakákban,
holdfénynél rád mosolyog,
árva kis csillag feléd ontja
szeretetét, érzem, mintha itt lennél.

2001. szeptember 5.

10

Addig vagy gyermek...

Gyakran hallom: addig vagy
gyermek, míg van édesanyád!
Ott állsz öregséged küszöbén,
éjfekete hajadban ősz tincsek rejtőznek,
ránckok barázdái homlokodon ülnek.
Az ő kedvéért magadat meghazudtolva
még gyermek vagy.
Hazatérsz hozzá, becézve simogat,
megfőzi kedvenc ételed.
Szemében ott csillog örök
reményként gyermeki mivoltod.
Ölelve vigasztal, ha nyomaszt a bánat.
Édesanyád gyermekkorod becses őrzője.
Csak sírni ne lásson, mert akkor
megszakad a szíve szegények.
Addig vagy gyermek,
míg él édesanyád.

2017. május 28.

11

Hatvanhatodik éved fényében

Születésnapodra

Édesanyám, egyetlenegy szerettem,
gyermekkorom őrzője, múltó napjaim öröme.
Gyorsan szállnak feletted az évek.
Féltelek, mert annyira szeretlek, s
nem szeretném, hogy beteg, s öreg legyél.
Gyermekeként mindig azt hittem,
ha valakinek ősz a haja, s ránc
ül arcán, az már öreg.
Az ősz gyönyörű gyümölcsöző havában,
októbernek nyolcadik napján,
szívem-lelkem melegével, szerényen,
téged ünnepelek hatvanhatodik
születésnapod fényében.
Most, hogy elnézlek, nem látlak
öregnek, anyukám.
Szeretném megmutatni neked a világ minden
zegzugát, ahol én jártam.
Szeretném, ha együtt hallgatnánk a tenger morajlását,
hol sirályok sírnak, s a hullámok kövekhez csapódnak.
Lányomainkat forró homokban hagynánk.
Sötét éjszakába ezernyi kis csillag gyúlva gyúlna.
Huncut hold fénye tenger sós vizén csillámlik,
pezsgő dugója durran, talpas poharunkba édes nedűje csurran.
Szeretném, ha gondtalan lennél, s végre élnél.
Könnyeim arcomon szerteszét gurulnak,
s csak annyit szeretnék még kérni tőled,
drága édesanyám, hogy élj még nagyon soká.

2016. október 8.

12

Óvlak, amíg csak lehet

Kincsem, szólj egy szót!

Csengj fülembé!

Örökké sugározz megnyugvást,
árasz el boldogsággal, kezéd melegével.
Ölelésed parányinak hiszed,
átadod vele szereteted minden cseppjét,
szívemnek örömét édesanyám jelenti.

Szemed halványabban ragyog,
mint máskor.

Félelem gyötör, reszketek érted,
arcomat simogatod gyengéden.

Mintha mondanád:

ne félj, itt vagyok melletted,
mohón beléd kapaszkodom,
nem engedlek el soha, mert féltelek.

Emlékszel, hányszor
kerestem csillagot neked?

De egyszer sem találtam,
édesanyám túlragyog minden csillagot.

2001. január 2.

13

Álmatlan éjszakán

Riadtan ébredt édesanyám,
karomban tartottam
elgyötörten, s zaklatottan.
Bordó meleg köntösét ráadtam,
meg ne fázzon.
Homloka mély barázdáiból
gyöngyöző verejtékét letöröltem.
Csak egy múltó rossz álom volt.
Édesanyám, ne bánkódj, kérlek.
Keserves sóhajtása összetörte lelkemet.
Éreztem szíve heves dobbanását.
Csókoltam, simogattam,
lassuló táncba kezdtem vele.
Lágyan ringattam, halkán dúdolt,
s elképzelte, hogy keringözünk.
Körültünk szökőkút csobog
és rózsák illatoznak.
Kályhában tűz duruzsolt,
odakint már fagyos az idő,
szél fújja a téli kopár fákat.
Emlékszel még, Henikém, mennyit olvastam?
Szorosan hozzám bújtál, öleltél,
fekete göndör hajadat simogattam,
álomba szenderültél.
Szemem sajnos az apró betűket már nem látja.
Egyetlen vágyódásom,
hogyan veled lehessenek, kislányom.
Örökké-örökké hiányzol, édesanyám.
Akkor is rád gondoltam,
amikor nagyon jól éreztem magam.
Azt gondoltam, mennyivel szebb lenne veled.
Úgy szeretsz, ahogyan szeretném.
Majdnem mindig megértettél,
s hagytad, hadd tegyem dolgom,
mert előnyömre válik.
Sohasem tudtalak egyedül hagyni,
mert fáj a hiányod.
Akkor vagyok nyugodt,
ha hallom kedves hangodat.
Életednek őszén, drága szemem fénye,
ugyanolyan szépnek látlak, mint régen.
Mindig boldogan jöttél értem az iskolába,
mosolyogva karodba zártál.
Szolid ruhádban tündököltél,
melyet magad varrtál.
Számomra külön öröm volt,
s még ma is az,

ha hordhatom kezédnek munkáit.
Egész életemben büszke vagyok reád, édesanyám!
Mondhatnám semmi sem változott,
csak göndör vörös hajad őszbe fordult.
Smaragdzöld szemedbe mély nyugalom költözött.
Csupán csak végtelen szeretetemet
adhatom neked csendes öreg napjaidon.

2018. november 12.

14

Élned kell!

Boldogtalan éjszakán
párnámat tele sírva nem
tudtam mást csinálni,
csak Istent kérni,
hogy ne vegyen el tőlem.
Percekig azt hittem,
többé már nem ölelhetlek
két karommal át, szép szavaid
duruzsolását sem hallhatnám többé.
Ordítottam fájdalmamban,
szívemre ólomkő nehezedett,
ily könnyen ne add fel az életed!
Hisz még oly sok minden vár reád.

S én is itt vagyok neked,
felnőtt gyermeked,
de még nem engedhetlek el,
szükségem van oltalmazó kezedre.
Mintha kérésemet hallottad volna,
feleszméltél, újra enyém vagy.
Ha alvásra hajtom fejemet,
őrző csillagot küldök fejed fölé.

2002. április 2.

15

Ne hagyj el!

Látod, az élet kiszámíthatatlan.
Tegnap még mellettem voltál, féltőn
óvtalak, s kérdőn néztem rád.
Baj van, olyan furcsán csillognak
mindig fénylő szemeid.
Nincs semmi, s átöleltél.
Többé nem láttalak,
hisz szirénázó mentő
választott el bennünket.
Hirtelen összeomoltam.
Most kökemény lett az életem édes-
anyám, nélküled, könnyögöm
még nem mehetsz el,
szükségem van rád!
Ha kell, az ég kékjébe kiáltom,
hogyan maradj velem kérlek!
S talán egyszer még a napot is
gyönyörűnek látom veled.

2003. október 8.

Órangyalom

Karomba vettem gyenge édesanyámat.
Karosszékébe ültünk fenyők árnyékában,
ölembe tartottam életem értelmét.
Fordítottam volna nap felé,
hogy sugarai ériék beteg testét.
Hiába kértem, melegedjen fel,
hideg kezéd-lábad, meg se hallotta.
Csak gyengéden hozzám simult,
s angyali tekintetét rám emelte.
Nyugalmat árasztott közelsége,
ezerszer csókoltam halvány arcát,
nagyon szeretlek, édesanyám.
A sors kegyetlenül elbánt veled,
számomra felfoghatatlan
borzalmas betegséged.
Küzdenünk kell, ahogy
tettük sok éven keresztül.
Élned kell, csillagom!
Órangyalom vagy nékem.
Mondd, mi lesz velünk, anyám?
Minek legyek,
ha te már nem leszel?
Forró könnyei vállamra hulltak,
halk volt, szinte suttogott.
Henikém, Henikém, drága kislányom! -
érzékenyen simogatott.
Együtt leszünk, ne félj!
Gyötrő félelem nyomaszt,
hozzá bújok, amíg lehet,
el sose engedem.
Lelked szelídségét tükrözi keresztnevem,
melyet tőled kaptam.
Senki sem mondja náladnál szebben!
Őrzöm hangodnak dallamát.
Szörnyként tör rá fájdalom,
s percek alatt rabul ejti.
Ajka nem mozdul, magába fordul,
áttetsző bőre tiszta ránc, szegénykémnek.
Keserű bánat szenvedő kincsemet így látnom.
Kezem melegével, szívem szeretetével,
ujjaim egyenletes ritmusával masszírozom
enyhülést remélve.
Sóhajt keserűn, ősz fejét keblemre hajtja.
Csipkés párnái közé fektetem lelkem gyönyörét.
Smaragdzöld szeme könnytől fénylik,
ölelve marasztal.

Órangyalom, drága anyám,
örökké körülöttem forognak gondolataim,
nagyon vigyázok rád!

2018. április 21.

17

Összefonódó szeretet

Tél múltával tavasz köszönt,
halottnak hitt természet
újra éledni kezd.
Ilyenkor, május elején
virágba borulnak a fák,
s az én szívem is
szeretet örömével van teli.
Mert téged ünnepelek,
ki nekem életet adtál, tudom,
néha bánatot okozok néked
s napokon át bánkódsz emiatt.
De tudnod kell, édesanyám, hogy
számomra legfontosabb te
vagy nékem, ahogy égnek a föld.
Világra jöttemkor:
téged láttalak meg
először, te nyújtottad
felém örökké segítő kezedet.

2003. május 3.

18

Emlékképek

Emlékszem még:

kicsi voltam, s nem értettem,
de nagyon fájt idegenek közt lennem,
úgy éreztem, édesanyám is elhagyott.
Pedig, ha tudtam volna, hogy
szíve keserű volt,
befelé hulltak könnyei, mikor
otthagyt, hisz annyira kicsi voltam.
Lassan járn kezdt, mint egy csecsemő,
ki az első lépéseit nehezen,
de kacagva teszi meg.
Végre, magam járok.
Igazán örültem, mikor
édesanyám elé magam mentem,
szemei könnybe lábadtak, köszönte
nevelőimnek az áldozatos gondoskodását.
Felnőtként visszatértem a régi falak közé,
ismerős arcok kérdőn fordultak felém,
csak meséltem, s csendben könnyet ejtettek.

2002. július. 1.

19

Sokk láncát

A túlsó partról a révésznek még nem kell útra kelnie.
Rozoga csónakjával még nem kell evezőjével
szelnie a fodrozó hullámokat értünk.
Pillanatra megérintette arcunkat
a kegyetlen halál szele.
Azon a ködös téli reggelen
kisodródtunk egy éles kanyarban.
Mefogtak bennünket a deres fák.
Erősen toltak a szakadéktól vissza az útra.
A sokk láncát magamról letépve
Édesanyámért üvöltöttem.
Mintha kiszaladt volna belőlem a lelkem.
Csak rohantam, rohantam kétségbeesetten.
Még nem lehet vége! még nem veheted el az Édesanyámat.
Nekem Ő az egyetlen ebben a gyalázatos konok világban.
Orkán erejű szél visszazökkentett volna a valóságba.
Édesanyámat megleltem sápatagon mellettem.
Mint egy anyatigris, ki a kölykét védi,
úgy harcoltam az Édesanyámért.
Hiába csitított, mentőért üvöltöttem,
de a sok balga nép értetetlenül állt előttem.
Látva anyám fájdalmait, könyörögtem,
míg végre megértettek.
Kezét elengedve, mintha szívem darabokra hullott volna.
Erdész nagyapám kunyhója előtt szétesett bennem minden.
Hiszem, hogy ő is védelmezett bennünket
odafentről, a szörnyű pillanatban.
Még nem vagyok kész, hogy elveszítsem.
Istenem, miért kínoz ennyire?
Ha már megint megtörtél, miért nem nekem lett bajom.
Mít akarsz még tőlem?
Miért nem vetted el rongy életem inkább,
mint hogy Őt szenvedni lássam.
Csak Ő maradt nekem, nélküle képtelen vagyok élni.
Az álmok sohasem hazudnak, igaz néha borzalmasak,
de mindig képesek megmutatni, hogy mi fog történni.
Nem csitul a szorongás, pedig már anyám is mellettem van.
Rengeteg víznek kell lefolynia a Dunán, még feledni tudom.

2016. május 06.

20

Édesanyám egyetlen reményem

Úgy érzem sárban taposok.
Gyönyörű napsütés rám cáfol,
gúnyosan tekintetembe mosolyog.
En csak bolyongok szüntelen,
egyetlen támaszom az édesanyám,
ki szerencsére velem van,
s ismeri félelmeimet.
Olyan jó mellé bújni,
ilyenkor félelmeim eltűnnek.
Érzem, szeretete átjárja megkeményedett szívemet.
Pedig neki is sokszor könnybe lábadnak szemei.
Teljes szívemből sajnálom drága édesanyámat,
ki nem érdemli meg a szenvedést.
Bennem meg csak gyűlnek az indulatok.
Perceken belül átváltozok üvöltő fenevaddá,
mert édesanyámért a tűzbe mennék,
csak velem maradjon örökre!

2004. február 4.

21

Végtelen szeretet

Kék ég közelébe vittem anyámat pihenni.
Fehér galambok gyűltek köréje,
úgy vigyáztak rá.
Könnyezve vár én reám,
hosszú minden perc, amikor nem lát,
reszkette ölel, csókol.
Édesanyám, édesanyám,
itt vagyok, egyetlenem!
Elmúlt hónapokban
rengeteget szenvedett.
Jöttek a fekete napok, amikor azt
hittem, elveszítem az én angyalomat.
Belehaltam a látványba,
ahogy ereje elhagyja.
Üvölnék bánatomban,
de nem zaklathatom,
sírva zokogna.
Keservesen és gyötrelmesen
evett néhány falatot,
annyira fájt neki a nyelés.
Egyél csak, biztatom.
Kedvesen rám néz, simogat.
Majd később, drágám.
Ölednek rejtekében
hadd pihenjek, Henikém.
A nap még melegen süt,
arcomat takarom, ne érje nap fénye.
Örökké látni szeretnék, Henikém.
Ölelve bújt,
szerető szíve értem dobog.
Hatvannyolc évesen
egy vágyat kerget, gyógyulni,
hogy sokáig óvhasson.
Rajongva szeretem, érzi.
Egyetlen perc alatt meghalnék utána.
Lágy szellő fuallata simogatja édesanyámat.
Természet lágy ölet
soha nem élvezhette pusztán kedvtelésből.
Rengeteget dolgozott,
s most hanyatlik egészsége.
Remélte, hogy megélheti időskorát.
De a kegyetlen sors közbeszólt.
Manapság minden percet
ajándékként élünk,
s végtelenül szeretjük egymást.
Vállamra hajtja ősz fejét,
ringatja a lemenő nap szépsége.

Szemét becsukja, s
visszaemlékezik gyermekkoromra.
Elválaszthatatlanok voltunk,
s vagyunk örökké.
Simogatva becézgetem.
Szívemnek monoton dobbanását hallgatja,
anyám drága arca örömtől sugárzott.
Kimerülten, csipkés párnájára dőlt.
Gyere, kislányom, kért vágyón,
mellé bújtam, lágyan átöleltem.
Percekre eltűnt a félelem, s a düh,
ami szüntelen zakatol bennem
betegsége miatt.
Élveztem együttlétünk örömét, s
hálás vagyok, hogy vele lehetek
egy életen át.
Gyönyörű édesanyámat láttam,
akinek ragyogott a szeme.
Úgy szeretlek, anya, és néha
szétszed a rettegés.
Veled szeretnék elmenni
ebből a cudar világból.
Édesanyám karjaiban ringatott.
Nem szabad félned, Henikém,
türelmesnek kell lennünk,
ahogy a csillag megy az égen
szép lassan.
Ezt mondtam neked,
amikor nagyon izgultál
a vizsgák idején.
Mennyire igazad volt, édesanyám,
velem voltál akkor is, köszönöm.
Bízni és reménykedni kell,
drága kislányom,
tudom, lesznek még szép éveink.
Álomba szenderült.
Bíborszínű hajnalokon
csókjaimmal ébresztettem.
Észre sem vettem,
hogyan kimentél, drágám.
Tenyereimben harmatgyöngy
cseppeket szedtem.
Harmatgyöngy vizében
gyenge testedet mosdatom.
Óvatosan áttöröltem.
Betakarva ölelve melengettelek.
Szép szavaival gyógyította lelkemet.
Olyan szép volt az én anyám,
arcáról eltűntek a ráncok.
Bársonyos, selymes bőrét

kellemes simogatnom.
Istenem, annyira szeretem.
Árnyas lombú fák alatt sétáltunk.
Vadvirágot szedett,
keskeny fűszállal csokorba kötötte.
Patak partján ült elgondolkodva.
Kezemet nyújtva felsegítettem.
Édesanyám, későre jár, menjünk.
Vadvirágjával kis szobánkat díszítette.
Régóta itt szabadult fel a lelkem ismét,
itt veled ébredek és fekhetek.
Henikém, maradjunk itt időtlen ideig,
végtelen szeretetben.

2018. november 30.

Megjegyzés: ez csak egy érzés, melytől képtelen vagyok szabadulni.

22

Szeretetem éltessen

Mióta ketten vagyunk, féltelek,
bár egész életemben ezt tettem,
mert szeretlek, s nem érted,
mert csak hajszolod magad édesanyám!
Pusztán a jelenléted számít, hogy mellettem
legyél, s szerethesselek.
Nekem csak te vagy,
ki ismeri összes hibám, s gyengémet.
Tudom, hogy nagyon sokat szenvedtél miattam.
Bocsásd meg nekem, én rendesen akartam megszületni,
de valamiért nem engedtek az égiek.
Értem küzdöttél, s próbáltam járni,
hogy helyetted dolgozhassak,
s kedvedet kereshessem.
Ahogyan te teszed még most is.

Nagy dolgokat terveztem, mely nem sikerült.
Nem keseregtem előtted, elhitettem veled,
hogy boldog vagyok.
Mert a mosolyodnál nincs szebb édesanyám.
Most már csak egyet szeretnék
Édesanyám kérni tőled:
szerettem, mely körülölel,
ragyogja be szívedet örökké!

2014. május 04.

23

Édesanyám betegségében

Drága édesanyámat szétzúzza a betegség.
Erős fájdalmára nincs orvosság,
szép lelkét bánat nyomasztja,
gyenge testét fogva tartja állandó fájdalom.
Mi lesz veled drága, szeretett édesanyám?
Szívem fáj nagyon érted, félelem ül vállamon.
Mondd, mivel könnyíthetném mindennapjaid?
Átvállalnám a szenvedést,
csak ne lássam a gyötrő kint tekintetén.
Bordó kendőjét törődve igazítom,
gyengéden csókolgatom, percre se feledje,
nincs egyedül.
Ajka nem mozog, magába roskadva
ül, hallgatagon.
Szeme sem csillan úgy, mint rég.
Mintha elhagyta volna az élet.
Ezernyi ránc ül tündöklő arcán.
Évgyűrűk szépítik homloka
mély barázdáit.
Hetvenfelé ballag az én drága jó anyám.
Dolgos reszkető kezét simogatom,
becézgetve dédelgetem,
s ha az ablakon bekacsint a sápadt hold világa,
illatos ágýába fektetem, gondosan betakargatom.
Félrtve őrzöm nyugtalan álmát.
Imára kulcsolom kezem, úgy imádkozom
érted szerető, szenvedő édesanyám.

2018. január 29.

24

Nem sír már a balalajka

Soha nem volt anyámnak
csicsás ruhája, sem puccos kalapja.
Csak egy aranylánca.
Mióta az eszemet tudom,
mindig a nyakában lógott.
Nem is kellett rá vigyáznia, mert
nem volt, aki bántsa.
Örök emlékként viselte, szüleitől kapta,
s gyűjtögette az aranyat.
Egyesíteni szerette volna.
Elvitte, s szép hosszú láncá beolvasztatta,
mintha balalajka sírna az éjszakában.
A balerina úgy táncolt a medálon.
Egy napon láncát levette nyakáról,
hogy el ne szakadjon,
s betette az ékszeres dobozba.
Többé nem sír a balalajka az éjszakában.
A balerina sem táncol már kecsesen a medálon.
Csak édesanyám sír, siratja láncát.
Nincsen nyugta drága lelkének,
mert egyetlen nemes emléktől
fosztották meg.
S a galád tolvaj nem is sejti,
hogy egy élet emlékét őrizte nyaklánca.
Elveszett kincsét nem pótolja semmi sem.
Bánat rágja belülről jószágos szívét.
Ne sírj drága anyám!,
mert könnyes bánatod szétzúzza
gyenge lelkem.
Drága könnyeid egyedül
csak nekem fájnak.
Valahol a csillagos éjszakában
elhalkult a balalajka.
Csak keserves sóhajtását hallom
drága édesanyámnak.

2016. június 27.

25

Gyertyaláng

Vágyom a szereteted után.
Igaz, ma már csak emlékként
őrzöm szívem mélyén.
Nem múlhat el nap, hogy ne juss eszembe.
Ma talán szebben ragyognak a csillagok.
Sejtem is, hogy miért.
Csillagképben tündökölsz felettem.
Sírodnál állok, te pedig felettem vagy.
S távolról őrzöl úgy, mintha velem lennél.
Gyertya lángját gyenge
szél fújdogálja.
Óvom, hogy ki ne aludjon .
Hisz benne vagy, s rólad mesél!
Ránk esteledik, itt hagylak.
Gyertya fénye tovatűnik, de szívemben örökké élsz!

2005. november 4.

26

Fejfádnál

Áthatott az a melegség,
amit gyermekkoromban kaptam tőled.
Mikor sírodhoz értem,
gyertyát gyújtottam érted.
Gyermeki lelkem kinyitottam tenéked
repültem tehozzád.
Ahogyan régen tettem.
Szívünk újra összeér érzem.
Fejfádnál csonkig ég kicsi gyertyám.
Szeretlek, amíg élek, drága Nagypám.

Ha majd a halál eljön értem,
karodba zárhatsz mindörökre.
Végigsimítom hideg sírkövedet.
Nyugodj békében.
Szeretetem fénye fényesedjen feletted.

Átdolgozva: 2021. október 26.

Temető gyertyaláng fényében*Halottak napjára*

Temető csendjében susognak az őszi fák.
S te nagyon rég itt pihensz már.
S én sokat gondolok reád, nagyapám.
Néha hazajövök tehozzád,
s akkor itt állok sírodnál.
Gyújtok egy gyertyát.
Dermesztő hideg sírkövedre teszem.
Tenyeremmel próbálnám felmelegíteni,
de a hideg kő nem engedi át
szeretetem melegét.
Számomra oly rövid volt az életed,
alig szerethettelek, s máris elmentél.
Csak egyszer még hazajöhetnél ezen
az egy napon, mikor a temető
gyertya lángjától fényesedik,
s krizantém illata száll a levegőben.
Magamhoz ölelnék, s elmondanám
tenéked, hogy a szívem gyakran jár nálad.
A csillagok már fenn ragyognak az égen, és
a sápadt hold is fázósan reszket az égbolt közepén.
Búcsúzól, drága nagyapám, még egyszer
végigsimítom nevedet sírköveden.
Szíved, s lelked tovább
ragyog az én szívemben.

2016. október 31.

28

Sírodon sok virág

Ködfátyolba burkolódzott az ég,
nem engedi át a fényt.
Temető kertben örök csend honol,
halottak napján halk lépted hallom.
Virágok, s gyertyák a síron.
Novemberi fagyos szélben susogva,
búcsúzva lehullanak a
rozsdabarna falevelek.
Emlékeimben frissen élsz,
pedig már nagyon rég elmentél.
Örökké látlak fonott,
magas székesen ülve gangodon.
Zöld pulóvered,
kék svájci sapkád mindig rajtad volt.
Megérkezve hozzád,
barna szemed örömtől csillogott.
Öledbe ülve éreztem szereteted,
mintha óvóm lettél volna,
s éreztem, nem hagynál el soha.
Sírod elé guggolva,
felidézem kedves arcodat.
Dermesztő hideg sírkövedet
végigsimítom,
olyan gyengéden, ahogyan
tetted egykoron velem.
Mécseket sorba rakosgatom
sírodon, s mind meggyújtom, hogy
fényesedve ragyogjon nyughelyed.
Tenyeremmel felmelegíteném,
de a hideg kő nem engedi át
szeretetem melegét.
Nehéz a sóhajom,
mely fel az égig,
hozzád száll.
Gondolataim,
melyek rólad mesélnek,
képekben futnak előttem.
Te vagy a múltam, emlékeim élteted,
mert feledni, drága nagyapám,
téged nem lehet.

2019. november 02.

Megjegyzés: Magyaregregyi temetőnél.

29

Vajon érzitek-e még?

Halottak napján hozzátok igyekszem,
kik már rég
elköltöztetek a túlvilágra.
Temető kertek csendjében
titeket köszöntelek,
nehezen engedtelek el benneteket,
de sajnós mennetek kellett.
Nem maradt más,
csak az emléketek, amit
születésem óta belém ültetettek.
Felidézem szelíd arcotok vonásait,
néha már elmosódva látszik,
mégis megnyugvással tölt el
a tudat, hogy ma,
ha csak egy pillanatra is,
de láttam nagyapáimat,
akik egykor a
szívem közepei voltak.
Ma sincs ez másképp,
csak nem vagytok itt mellettem,
nem tudlak benneteket ölelni.
Közelségeitek elvesztése
könnyörtelen hiányom lett.
Mikor meglátogatlak benneteket,
olyan, mintha hazajönnék.
Hideg sírköveitekre fehér,
bús fejű krizantémot rakok,
lelkem bánatát tükrözi,
s a zöld fenyő az
életünk jelképét mutatja, hogy
még éltek a szívemben.
Gyertyát gyújtok értetek,
s némán azt kérdelem tőletek:
vajon érzitek-e
még ragaszkodásomat?
Feleletet nem kapok,
csak a lágy szellő fuvallatát
érezem, végigfut bőrömön.
Hideg, fagyos az este,
csillagok örködnek a
sírok felett,
mielőtt bezárul előttem
a temető kapuja.
Búcsúzól felétek
fordulva elköszönök,
hosszú évek fájó
könnyeit értetek hullatom.

2021. november 18.

RÁTOK EMLÉKEZEM

30

Szent Mihály lován

Ostoba kegyetlen halál.
Tűnj a szemem elől,
te csak fájdalmat okozol.
Ha eljön a kaszás, körbe se néz,
s nem kérdezi, hogy elviheti-e,
csak könnyörtelenül lecsap áldozatára.
Fogd már fel, hogy felesleges vagy.
De neked ez sem számít, mindenkit elviszel,
aki kicsit is számít.
Neked a szeretet mit sem jelent,
Csak összetöröd az itt maradtak lelkét.
Vissza sem nézel, csak előre.
Szemünkben nem látod az
apadhatatlan könnyeinket elhunyt szeretteinkért.
Szent Mihály lován vágatsz láthatatlan
fekete hintódban, diadalittasan.
Itt hagyva a reményvesztett
fájdalmat lelkünkben.

2016. február 25.

Megjegyzés: D. Csaba., K. József munkatársaim emlékére.

31

Melinda emlékére

Gyorsan elillan az élet.
Ma még itt vagy,
holnap ki tudja,
viszontláthatlak-e.
Vagy csak egy
kegyetlen üzenet jó.
Örökre elment, nincs többé.
Könnyező, szorongó fájdalom vesz körül.
Tegnapot keresem szüntelen,
akkor még itt volt.
Az éveket percekre,
a percekét másodpercekre bontanám,
hogy újra velem lehessen.
Lassan egy pókháló
közepén találok magam.
Mely egyre inkább szorít,
ahogy körbe fon némán,
akár a fájdalom.
Hisz mindig látom,
ha becsukom a szemem,
arca mindig ragyogni fog előttem.
Bár felköltözött az égbe,
csillagképben örökké él!

2006. április 23.

32

Nincsenek többé

Sírás fojtogat, egy pillanat műve.
Itt a lelkem mélyén átható
keserű fájdalom parázslik.
Néhány barát örökre itt hagyott.
Hiányukat nem tudja
pótolni senki sem.
Szorít az az elmondhatatlan kín,
amit érzek.
Hirtelen egyedül vagyok.
Egyre csak hívnám őket,
rájövök, nincsenek többé.
Elöttem gyertya fénye játszik a sötétben.
A veletek eltöltött évek felejthetetlenek voltak.
Szeretemben gazdagok voltunk.
Feledni sosem fogom őket,
mert velem maradtok örökre.

2006. december 3.

Megjegyzés: V. Gábor., D. Balázs emlékére

33

Egy barát emlékére

Kegyetlenül lesújtottál megint.
Te fekete átok!
Elveszed az életet,
nem hagysz mást,
csak gyötrő fájdalmat.
Örületbe kergetsz, az
utolsó képet látom csak rólad.
Pedig megannyi éven át
ismertük egymást.
Most csak egy fekete zászlót
lenget a szél, hogy
kiléptél az életből.

2014. márc. 17.

Megjegyzés: H. Gábor emlékére

34

Elment

Másztak az évek egymás után.
Itt voltunk együtt,
a szeretet halvány fénye csak pislákol.
Ő csak szőlőjét gondozta,
lelkünkbe nem ültetett kis virágokat,
így a virágos mezőn ritkán repült lelkünk.
Valaha elhajítottam a könnyek patakjába
lelkem kulcsát.

Apám!

Te tetted ezt velem,
mert nem engedted magadhoz közel.
Nem égett a szeretet köztünk,
amit szerettem volna.

Az évek megkoptatták a szeretett
képet irántad, s már csak
anya erős szeretete tartotta
az otthon melegét.

Te pedig csak ordítottál, gyakran féltem.

Már nem bíztam, hogy jobb lesz.

Bár voltak napok, amikor nem
sírástól kellett volna elcsuklódni a
hangodnak, hanem átölelni a
családodat, hogy érezzük,
szeretsz bennünket!

Elmentél!

Még fel sem fogtam igazán,
csak:

hiányzol, Édesapám!

2013. június 18.

Megjegyzés: Édesapám, Csomor János emlékére

35

Angyalok hídján

Miki bátyám emlékére

Örökre lehunyta d jóságos szemedet,
itt hagyta d keserű, kízó,
fájdalmat szívem tájékán,
emléked összeszorul lelkem mélyén.
Nem tudom elfojtani bánatomat,
csak szüntelen kiáltanám,
s kapaszkodnék erős gyökeredbe:
pillanatra szoríts magadhoz!

Hisz többé sosem látlak.
Kegyetlen sors elválasztott tőled,
kezedet nem nyújtod felém
többet szeretetedet mutatva.
Már angyalok vigyáznak reád,
lábaid nyomát is bearanyozzák,
szenvedéseidet feledve nyugszol
hideg, sötét, zord földben.
Velem vagy gondolatomban,
emlékeimben, gyönyörű rózsaként,
ami hervadni sosem lesz képes, hisz
te ültetted belém minden egyes szirmát.

2000. nov. 07.

36

Csaba emlékére

Vágynám vissza
a tegnap békéjét,
lelki megnyugvás volt
magam mellett tudni
minden ismerősömet.
De az érzés gyorsan elszállt.
Gyászos arcát mutatta
meg nekem az ősz.
Ablakom előtt
bánatosan ülök,
tegnap még láttam
sikereit, s terveit
osztotta meg velem.
Felfoghatatlan számomra,
hogy a kegyetlen, s félelmetes
éjszaka örökre elvitte őt.
Istenem, hányszor mondta
nekem, mennyire fél
a szörnyű haláltól.
Ragaszkodott az életéért,
gyermekként önfeledten
futkosott játszópajtásaival
az erdő csendjében.
Aztán ifjan rabul ejtette
az izomsorvadás.
Nem adta fel,
mert élni akart.
Cipelte a
nehezített keresztedet,
s közben önfeláldozóan
segítetted sorstársaidat,
akik hozzád fordultak
ügyes-bajos dolgaikkal.
Megértettem, mert
lába helyett négy keréken,
tolókocsijában gurult.
Akkor is vágyott
a nagy világba,
hogy szépségét
a föld kerekén
megcsodálhassa.
Sajnos mára már
a csillagok fényében
utazol tovább
örökkön örökké.

2020. október 25.

Megjegyzés: 2020. október 22-én éjjel Csaba örökre lehunyta szemét.

36

Bánatkönny

Vajon honnan ered bánatnak könnye?
Szívemben miért ég
elviselhetetlen fájdalom?
Rég láttam kedves arcodat
hangod melegét többé nem hallhatom,
valamit mégis itt hagytál nekem.
Ezt soha el nem engedem,
drága kincsként őrzöm
legbelül emlékedet,
néha nagyon nehéz megértenem.
Csak így tudhatlak közelemben:
könny csordul szememből,
minden cseppjét emlékedért hullatom.
Olyan jó teljes szívből zokogni,
csak keservesen sírni,
de fájdalmas órákban ott van veled,
aki máskülönben már nem lehet.

2003. március 1.

NAGYAPÁIMNAK

38

Köddé vált

A hajnal elvette tőlem az álom gyönyörű világát.
Szinte ittam csodás életem minden percét.
Velem voltak azok is, akiket igazán szeretek.
Tisztás közepén, hol margaréták öleltek
át minden kis fűszálat.
Ott vártak rám, s karjukba zártak, meleg
szavuk néha sírástól elcsuklott.
Szerettem volna, ha megáll az idő.
Újra nagyapám ölében ültem,
pedig már felettem is elszállt harminc év.
Tudta, nyughatatlan lelkem érzéseit megéri,
s vigasztalt halk szavaival.
Erősen magamhoz öleltem,
s imádtam, mintha tudtam volna,
hogy az álom véget ér.
Sűrű köddé vált a tisztás,
s nem láthattam többé őket.

2004. október 19.

39

Nagyapámhoz

Ülök a kis fa-padon
s reád emlékezem:

Mikor először megpillantottalak,
kicsiny gyermek voltam,
Te két karodba zártál.
Én tekintetedbe néztem,
örökre szívembe zártalak.

Ahogy jöttek, mentek az évek,
öregebb lettél, egyre jobban vártál,
arcodon öröm sugárzott, ha láttál.
Öledbe kuporodva mesédet
napestig hallgattam.
Számталanszor füledbe súgtam,
mennyire szeretlek.
Aggódtam érted, mert beteg lettél,
szerettelek volna óvó karomba zárni.
Már nem vagy velem,
de reád emlékezem.

Átdolgozva: 2021. december 29.

40

Egyetlen egyszer még látni szeretnék!

Igazából még gyermek voltam.
Picinyke kislány, önzetlenül
ölelgettél, s puszilgattál.
Annyira szeretted, mint a gyermekedet,
sőt talán jobban.
Pedig csak az unokád voltam.
Drága nagyapám voltál,
akihez erősen ragaszkodtam.
Sajnos, az élet nem úgy hozta,
hogy minden percben együtt legyünk.
Néha nem bírtam ki, hogy ne ölelj át.
Távolból is sokszor gondoltam rád.
Szerettem görcsös, csontos kis kezedet,
mely melegen ölelt.
Szinte egyek voltunk a betegségben,
de nem szóltál róla.
Nyakadba borultam, te pedig számtalanszor
mondtad boldogan:
szeretlek, édes pici drágaságom,
soha nem engednék el.
Már felnőtt vagyok, s te
nagyon régen elmentél tőlem.
Számtalanszor eszembe jutsz,
néha könnyezem érted.
Mert annyira hiányzol!
Szeretnék egyetlen egyszer még
magamhoz ölelni, drága nagyapám!

2000. december 2.

41

Eljöttél hozzám

Csillagos ég alatt
álomra csuktam
bánattól könnyező szemeimet.
Mintha valaki azt súgná,
aludj csak, szomorú kisbogár.
Szólalt meg egy kedves hang.
Ne hidd, hogy alszol már,
hisz én vagyok az, a nagyapád.
Akit mindig arra kérsz,
mielőtt aludni térnél,
hogyan látni szeretnéd.
Tudod, ilyenkor boldog a szívem,
mert hallak, drágaságom.
Tényleg te vagy az,
édes, drága papám?
Én vagyok az, Henikém,
látom könnyes orcádat.
Csak a boldogság könnyei,
nagyapám, mert eljöttél hozzám.
Ne hidd, hogy elhagytalak, kincsem,
mert mindig veled vagyok.
Onnan fentről is látlak,
ha szomorú vagy,
akkor sír az én lelkem is, kisunokám.
Kérlek, papa, ne engedj el soha!
Nem tudlak elengedni,
a perceket évekre hosszabbítanám,
hogyan örökre velem maradj!
Csillagom, ne sírj!
Mosolyogj még egyszer rám,
ahogy gyermekként tetted, angyalom,
hogyan a mosolyod emlékével térhessek
vissza az angyalok országába.

Átdolgozva 2021. augusztus 23.

42

Szörnyen hiányzol

Az első tizenegy boldog,
gyönyörű év, sajnós már csak emlék.
Amit nekem adtál, mert a
szörnyű halál elvett tőlem, édes papám.
Pedig tudnod kellene, mérhetetlen
fájdalmat érzek, mióta elmentél.
Nem tudom elrejtetni könnyeimet,
ha rád gondolok.
Fényképed ad némi megnyugvást,
mely előtttem van, ahogy a gangon ülsz.
Megtört kicsi arcod mindent elárul nekem,
ahogy szeretettel felém nézel.

Életre szóló üzenetet kaptam akkor tőled,
mennyire szeretsz.
Köszönöm ezt neked, tudod,
nagyon nehéz elviselnem,
hogy nem vagy már nekem!
Látod?
Pedig már vénülök, s nem szabadna,
hogy eluralkodjon rajtam fájdalommal teli hiányod.
Sajnos nem vagy mellettem,
pedig szeretném hallani csendes, halk szavaidat.

2005. március 1.

43

Éreztem, hogy hiányzom

Az álmok kapujában hívtál, drága papa.
Úgy éreztem, magányos vagy,
s karjaidba rohantam.
Nagyon egyedül voltál, édes papám.
Pedig a madarak neked énekelnek
ott fent, a mennyben.
Hiányzol nagyon, kicsikém, mondtad.
Rég nem voltál nálam,
de sóhajtásod elért hozzám.
Oh, édes drága papám,
ha tudnád, mennyire melletted szeretnék lenni,
mert annyira szeretlek.
Nehéz a szívem, sírok.
Talán megkönnyebbülök.
Szorítva szeretve öleltük egymást.
Szinte reszkettünk a pillanatokért.
Elváltunk megint, sötét szobákon keresztül
futottam sírva és szólongattalak: papa, papa!
Napokig siratom a gyönyörű álmom,
láthattalak, drága édes papám.

2010. okt. 28.

44

A régi ház

Elmentem az egykori házad mellett.
Sokat számít még mindig nekem,
mert ott voltam veled legtöbbit.
A kis ház ugyanolyan, ahogy hagytad.
Perc sem telik bele, rám törnek
az édes, boldog emlékek.
Keservesen sírni kezdek,
hisz annyira szép volt
a kettőnk közti szeretet.
Te voltál számomra a drága papa.
Akit óvni szerettem volna a betegségtől,
hogy velem maradhass örökre.
De sajnos elmentél.
S én azt kérdelem halkán, könnyeimtől szabadulva:
Mért hagytál el
ilyen korán?
Tudom, a szeretet fonalát
elszakítani nem lehet.
Hisz a miénk mindig is erős volt.

2005. december 5.

45

Papa gyere vissza

Tudat alatt vágyam kerget,
hogy újra lássalak,
csak egy pillanat erejéig.
De semmi, még álmomban se.
Hasztalan perceimben rágódom,
ha nem így történt volna, most
én fognám csontos kis kezedet és
mesélnék neked, drága egyetlen nagyapám.
Ahogy te tetted.
Rajongásig szerettelek!

Kit érdekelt akkor a rengeteg
játék, mikor ott ülhettem öledben
és fejem válladra hajtottam.
Úgy hallgattalak, amíg engedtek,
a bánatod újránőtt, amint elengedtél.
Gyakran előjönnek az emlékeimben
a fájdalmaid, amit titkoltál előlem.
Mikor lábam fájdalomtól ég,
mindig arra gondolok, drága papám,
te ezt hogy bírtad elviselni?

Csendes, ártatlan nyugalommal, ágyadba feküdvé.
Kínjaid közt rám mosolyogtál,
s azt mondtad:
Drágám, nincs bajom, adj egy
puszit, és öleltél.
Neked ez volt a pillanatnyi gyógyír.
Nekem csak vigasz volt, hogy
még velem maradsz.
Szívem mélyén mindig
suttogom: bárcsak itt lennél
velem, drága egyetlen nagyapám.

2014. 04. 14.

Utolsó gondolatodban

Hiába telt el
negyvenegy év
halálod óta,
egyre csak azt
szeretném, hogy
itt legyél velem.
Leülnénk a fűzfa
lehajló ágai közé,
öledbe hajtánám
ősz fejemet.
Görcsös kezekkel
gyengéden átölelnél.
Egész életemben
sóvárogtam utánad.
Azt mondják, egy
gyerek hamar feled,
de én csak emlékezni
akartam reád,
a röpke tizenegy évre,
amikor gyengéden
ölelhattük egymást,
láthattam kedves arcodat,
amely örömtől sugárzott,
ha mentem hozzád.
Olyan szeretettel fogadtál,
hozzád bújtam, s
veled maradtam.
Nagyon nehezen
vettem tőled búcsút,
bánatosan csókoltam
homlokodnak mélyen
ülő barázdáit.
Könnyben úszó
két szemed
óvón és hosszan
kísért ki a kiskapuig.
Gyönyörű harmónia
volt köztünk.
Csendes, halk szavaidat
ma is rajongva hallgatnám, Nagyapám.
Számталanszor eszembe jut
a hosszú évekig tartó betegséged,
amit szerényen, s türelemmel viseltél el.
Most már tudom, mennyire fájhatott a lábad.
Sokszor megkönnyezem szenvedéseidet.
Én akkor nem tudhattam, hogy
Te drága nagyapám állandó fájdalomban élsz.

Bocsájtsd ezt meg nekem, hogy
nem lehettem mindig veled.
Az utolsó tiszta gondolatodban
is engem féltettél.

2021. augusztus 27.

Nagyapám kalapja

Volt egy furcsa álmom,
nem is tudom, mire véljem,
hiszen olyan régen elmentél.
Ez igazságtalan.
Én akkor csak négy éves voltam,
de emlékszem rád, ahogy
babakocsimban tologattál.
Számos kép árulkodik róla,
mennyire szerettél.
Nekem mindent megengedtél.
Kék autómmal behajthattam
féltett rózsáid közé, neked
az sem számított, pedig fiú
unokáidat rózsáid közelébe se engedted.
Már tudom, milyen igazságtalan az élet.
Pont téged veszítettelek el,
aki önzetlen voltál.
Zaklatott voltam, és te eljöttél
hozzám egy nyugtalan éjszakán.
Fogtad a kezem, simogattad
arcom, s sétálva bujkáltunk.
Ugyanabban a ruhádban voltál,
mint amikor az őzikét öledben
simogattad a fényképen.
Minap hirtelen előkerült erdészkalapod,
de még csak meg se foghattam,
mert engem nem illet, csak a lányodat.
Semmit nem ér egy mihaszna sérült érzése.
Nagyanyám szemében olyan lehetek, mint egy
érzéketlen fatuskó, s a testvérem is.
Gyermekeként véletlen egyszer kezembe
vehettem kalapodat, nagyapám.
Nem dobáltam, még csak a fejemre sem tettem.
Édes illatodat magamba szívтам.
Erdészkalapodat majdan valaki megtalálja
a szemétkupac tetején.
De egyet ígérek, örökké a szívemben élsz.
Fényképeidet rejti a számítógép,
fogható emlékeim tőled a kis
piros játékszongora, amit a kórházból
hazafelé jövet vettél nekem.
Istenem, mennyire szerethettél.
Egy utolsó emlék, amit míg
élek sosem feledek, senki
a világon el nem veheti tőlem:
anyával, s apával sétálunk ki
a kórházból, s te ott állsz az erkélyen,
s integetsz nekem.

2015. november 24.

48

Örökzöld fenyő gyönyörű látványa

Örökzöld fenyő magasztosan áll
az ég alatt.
Hófehér deret hintett
rá a fagyos éjszaka.
A város hosszú
sétányán sétálok.
Fenyő illatát érzem,
talpam alatt zizzenek
a lepotyogott tűlevelek.
Pillanatnyi öröm futja át lelkemet.
Egyszer én is fenyők közt éltem.
Udvarunkban átkarolhattam
mindnek a törzsét.
Ismertem, s
tudtam történetét.
Sok évvel ezelőtt,
erdész nagyapám
hozta őket haza
földlabdával hátizsákjában,
s szeretettel ültette el
hatalmas udvarában.
Akkor még nem sejtette,
hogy én leszek az unokája.
Évek során hatalmasra nőttek fenyői,
mára már fenyveserdőt alkotnak.
Néha elnéztem, hogy
ringatta őket a lágyszellő,
új hajtások az ágaikon
az ég felé emelkednek.
Örökre szívembe véstem
a szép látványt.
Tudom,
és érzem,
nagyapám hátrahagyta
nekem a fenyők szeretetét.
Nagyapám végtelen szeretetébe
örökön örökké kapaszkodhassak.

2019. december 04.

49

Szívem rejtekére költöztél

Fényképeidet sóvárogva nézem,
záporként gurulnak könnyeim szememből.
Mennyire szerettél,
boldogságtól ragyogott arcod,
ahogy karodban tartottál, nagyapám.
Kegyetlenül nehéz a hiányod,
szükségem lenne rád,
hogy velem legyél,
s gyengéden érinthesselek.
Nagyon régen elmentél, s valamiért
nyugtalan szívem utánad sóhajt.
Lelkemből felszakadó fájdalom,
zokogás rázza testem egészét.
Miért pont most érzem
elvesztésedet ekkora bánatnak?
Kérdésekre magyarázatot nem kapok.
Szívem rejtekére költöztél csendesen,
simogatva átölelsz, s csókolsz.
Papa, gyere ide hozzám, sírva kérem.
Valahol a lélek útján,
szeretve egymáshoz bújunk.
Nem hagylak magadra, drágám! -
suttogod elcsukló hangodon.
Akkor is velem vagy, mikor senki más,
vigasztalsz végső elkeseredésemben.
Ringatva dúdolsz, szállunk a lében,
gyönyörű együttlétben.
Sokáig voltál távol, nagyapám,
rád várok örökké.

2018. május 31.

50

Az idő végezetéig

Fájó gondolatok tépik szívemet.
Naivul hittem, s reméltem,
akit egyszer letesznek a
hideg, fekete, rögös földbe nyugodni,
koporsója sérthetetlen marad
az idő végezetéig.
Dübörög búcsúzól, amíg
leengedik rideg sírgödörbe pihenni.
Őrzöm nagyapám meleg szeretetét.
Drága arcának emlékképe ragyog felém.
Negyven év után újra felnyitják a kriptát
Fejfáján becses nevét simogatom,
vajon látnám-e még nyugvóhelyét,
ahol ázik, fázik szegény.
Óvatlan pillanatban meghallom:
roskadozó fakoporsóján
nejlon látszik, mellyel be volt takarva.
Nincs maradásom, kegyetlenül
felkavart a tudat.
Hitet vesztetten, zaklatottan bolyongok zokogva.
Régmúlt foszlányaiban kapaszkodom,
Nagyapám szelíd mosolya előttem,
ahogy karjában ölel.

2018. február 23.

51

Búcsút intek

Vajon el tudok-e még menni
nyugalmat adó zöld fák közé.
Ahol a csend honol,
lombokba bújó madárkák dalolnak.
Ha majd nem szülőfalumban lakom, Hosszúhetényben.
Sóvárgó szívemnek állandóan rohanó
kis patakom vigaszt nyújt-e még?
Amikor a lány szellő simogatta arcomat,
szétnéztem, s elhittem, hogy
gyönyörűm fut felém.
Kedvesen rám mosolyog, s
szívemnek bársonyos szobájában
ölelését éreztem.
Sirattam a tova tűnő gondolatot.
Színes vadvirágok nyíló szépségében
rejlík nagyapám örök emléke.
Összeérő lomboknak bölcsőjében
zaklatott lelkemet megannyiszor ringattam.
Felértem a dombnak tetejére,
ahol ég és föld közel van egymáshoz,
minden szorongásomat elengedtem.
Szabad lettem, s határtalan lett örömöm,
hirtelen az egész világot szerettem.
Hazavágyom, ahol édesanyám
tárt karokkal vár.
Még egyszer visszanéztem hanyatló napfényében
sötétzöld erdő gyönyörűségére.
Nehéz búcsút vennem a természet öletől,
tudva, hogy életemnek egy része véget ért.

2019. június 14.

52

Levél Nagyapáimnak

Úgy szégyellem, de most
a háttérbe kerültetek,
pedig a szívemben őrizlek
benneteket, drága nagyapáim.
Most mégis hozzátok fordulok.
Igazán szerettetek és ismertetek,
s talán éreztétek is,
hogymennyire érzékeny
lélek voltam kisgyermekként.
Felnőtté válásom
idején sem változott.
Az életemet inkább mondanám
keserűnek, mint édesnek.
Tudjátok, anya ismét beteg lett.
Lelkem mélyén gyötrődöm,
szívemben mérhetetlen
fájdalmat érzek.
Odafentről, az Égi országból,
kérek, vezessétek útját
a nehéz időkben.
Kérek, vigyázzatok rá,
hogymég velem maradhasson.
Biztosan látjátok, minmegy keresztül.
Kérek, adjatok neki sok erőt,
hogyelviselje a szenvedést.
Csókollak, s szeretlek
benneteket mindörökké.
Köszönöm nektek azt a
mély ragaszkodást,
amit ma is érzek,
ha rátok gondolok.
Hiányotokat nem lehet megszokni.
Nemsokára újra együtt leszünk.

2021. május 13.

ÜNNEPEK

53

Valentin napi gondolatok

Ha egyszer szerelmes lennék,
akkor se ünnepezném meg
Valentin napját,
az angoloktól
átvett szokást.
Én magyarul
szeretnék szeretni.

Most már szeretlek én
mindennap,
reggel, délben, este.
Éjszaka
beléd gabalyodva
alszom el,
mert szükségem van
a közelségedre,
ölelő karod melegére.
Halk szavaid
suttogó bársonyára.
A hajnal fénye
beszűrődik
a zsalugáterem át.
Én már ébren vagyok,
de mégsem mozdulok,
csak élvezem
gyengéd ölelésed,
amely egész
éjszaka tartott.
Olyan kedves érzés,
mintha sohasem
engednél el.
Szeretlek, érzem
szívem legmélyén
gyönyörű arcodnak selymét,
gyengéden simogatom.
Nem is sejtéd,
mekkora örömet érzek,
mert szeretlek.

2021. január 17.

54

Álarc mögött

Kezdődik a farsang.
Sűrögve-forogva,
habos süteményt
sütnek a cukrászok
az esti tombolára.
Az otthon maradók is
megtartják a hagyományt.
Ebédre szalagos fánk
kerül a terített asztalra.
Édesanyám szalagos
fánkját gyermekként
nagyon szerettem.
Édes, ízes lekvárjával
másnap is szívesen ettem.
Csinosan felöltözve
mennek a fiatalok
mulatni a bálba.
Álarc takarja arcukat,
egyik se tudja,
ki kivel táncol
a táncparketten.
Csak a szívük érzi,
melyik tartotta
lágyan, s gyengéden
karjában a tánc alatt.

2021. január 08.

55

Nőnap ünnepén

Nőnap közeledtével
elgondolkodom sorsotokon, férfiak.
Ti, akik csak illendőségből
megköszöntötök, mert
munkatársatok vagyok.
Vajon mit éreztek e napon?
Nektek nincs nemzetközi férfi
ünnepnap jelölve a naptárban.
Ha asszony lennék, férjemnek
gyertyafényes vacsorát adnék.
Olyan szép érzés, amikor
ott ülsz az ünnepi asztalnál
életed párjával,
akit hosszú éveken
át szeretsz.
Mikor szemeitek összetalálkozik
gyönyörű fényben ragyog.
Kedvesedet
gyengéden átöleled,
nem számít más
most, csak te s ő.
Csókjaitokban összeforr ajkatok.
Andalító lány zenére
összebújva táncoltok.
Örök emlékként őrzitek
szívetek mélyén
a feledhetetlen estét.

2020. március 02.

56

Nagypéntek bánata

Ilyenkor nagypénteken
szenvedő Jézusunkra gondolok.
Templomok nyugalmában,
harangok mély csendjében,
árnyas lombú fák alatt,
letakarva keresztje.
Imára kulcsolt kézzel
rá emlékezem.
Szívemben mérhetetlen
fájdalmat érzek,
ahogy cipelte nehéz keresztjét
fel a Golgotára,
töviskoszorúval fején,
vérző testtel.
Ártatlanul, s némán
ment a halálba.
Gyenge lába alig vitte.
Szomjazott!
Miért nem adtatok neki vizet?
Kegyetlenül sorsára hagyátok,
mert féltetek.
Fölért a hegy tetejére,
keresztjét földbe verték.
Még egyszer megfeszítették.
Magasztos égnek közelébe könnye hullott.
Mennydörgés hallatszott,
hatalmas villámokat szórt az égbolt.
Eső csillapította vérző, égő sebeit,
mire újra sütni kezdett a nap,
elhagyta földi létét,
lelke felszállott a mennybe.

2019. április 23.

57

Húsvéti ég

Kék az ég, s zöld a fű,
madarak dalolnak a határban.
Virágzó fákat darazsak rajzzák.
Széles mosolya van a szőke napsugárnak.
Vadvirágos réten aranycsengettyűs
barika ugrabugrál.
Fonott kosárba hímes tojás,
mellette ül két pici nyúl.
Szemet gyönyörködtetően
szép az ég látványa.
Fodros felhők lassan gomolyognak.
Hirtelen a felhőből kirajzolódik
a húsvéti bárány alakja.
Ez mindnyájunk isteni ajándéka.

2017. április 13.

58

Húsvéti nyúl

Tarka-barka réten nyuszi mama
hat aprócska húsvéti nyuszikáját dédelgeti.
Kicsit szabadjára engedi, szaladnak is szanaszét.
Olyan picinykék, hogy alig látszanak ki a fűből.
Túl a domboldalon húsvéti barika béget.
Lemaradt a nyájtól, anyja után béget keservében.
Terelnék a fekete göndör szőrű pulik,
de a kis butuska jószág inkább megadja magát.
Karjaiba veszi a juhász, úgy viszi anyja után.
Virágzó barkavessző közé bújt egy kicsi nyúl.
Rátalált egy kedves kisfiú.
Így került a pici nyúl a piros-kék hímes
tojások közé.
Lássatok csodát, így lett a kicsi nyúlból húsvéti nyúl.

2016. március 25.

59

Asszonyok, lányok ünnepe

Mostanában nem úgy van,
mint a régi időkben,
amikor nagyszüleink
voltak fiatalok.
Ha egy úr köszönt
a hölgynek,
meghajolt előtte,
közben levette
a kalapját,
úgy üdvözölte.
Akkoriban
tiszteletudóbbak
voltak az emberek,
jobban odafigyeltek
az ünnepekre.
Tavaszközeledtével,
márciusnyolcadikán,
nőnapünnepén,
a tavasz első virágaival
köszöntötték a hölgyeket,
amiket a mezőkön
s a réteken,
csokrokba szedtek.
Szeretettel ajándékozták
a lányokat, s asszonyokat.
Manapság a szelídebb
lelkületű férfiak,
tovább adják
a szép hagyományt.
Így maradhat fenn
az évszázados szokás.

2021. február 20.

60

Locsolómnak szeretettel

Húsvét hétfő ünnepén
izgatottan várlak,
hátha eljössz hozzám.
A kis szobám egyik sarkában
tojásfa áll, s körötte
aranyeső ágak a vázában.
A fonott kis kosárban
a zöld fű fészkébe
hímes tojások bújva
rejtőzködnek.
Locsolóra várnak.
Így volt régen,
s mostanság is.
De most csak
egyre vágyik a szívem,
hogy elgyere hozzám.
Pont delet ütöttek
a templomi harangok.
Hajamat friss kúti
vízzel meglocsoltad,
hogy el ne hervadjak.
Cserébe a legszebbik
hímes tojásomat
neked ajándékoztam.
Megterített asztalhoz ültünk,
patkókalács, sonka, torma,
no meg egy kancsó
pinchideg sárdoné
kerül az asztalra.
Kellemesen telnek a
veled eltöltött
percek, s az órák,
de sajnós
haza kell érned
sötétedés előtt.
Szomorún búcsút intek,
a jóisten vigyázzon
terád utadon.
Áldott húsvéti
ünnepet kívánok!

2021. április 1.

61

Tavaszi öröm

Elszaladt a tél.
Langymeleget hozott a
mosolygós tavasz.
Pici kislány, ki még
mesékben hisz, húsvétot vár.
Margarétás fészekben ajándékot lel.
Piros pozsgás arca örömtől ragyog.
Szoknyácskája lágy fuvallatban lebben.
Fut boldogságában, ő se tudja hova.
Göndör kis kacaja hallatszik.

Dombtetőről messze ellátni,
ménesem szanaszét, zöld fű tengerében.
Kék ibolya kezemben, forgatom fűzfa tövében.
A nap langymeleget áraszt,
csodaszép a virágos tavasz.

2010. április 1.

62

Augusztusi szellő

Szellő, szellő, augusztusi szellő.
Hozzá fölénk esőfelhőt.
Sötét felhőket pörgesd meg,
lággy keringőt járj velük,
s közben tereld Dunántúl kicsiny részére.
Hosszúhetény határában engedd el a fekete felhőket,
hogy az eső itassa át a száraz földet.
Szomorú, kókadt napraforgók sárga
kalapján peregjenek az esőcseppek.
Nap felé forduljanak, ha rájuk nézel,
vidámság járja át a lelkedet.
Párától pipál, s esőt ígér még a falut körülölelő
két hegyóriása, a Hármás, s a Zengő.
Eső esik szakadatlan, elárasztja a határt.
Gazdag lesz a termés ismét.
Dagad még a szőlőszem a fűrtön.
Anyám sütötte új kenyér nemzet szalagjával
átkötve kerül az asztalra szent István napján.
Jut zamatos bor vendégnek pohárba.
Szivárvány ezt mutatja az égbolton.
Bort, búzát, békességet a magyarnak.

2015. augusztus 15.

Megjegyzés: A vers augusztus 20-ára íródott, Szent István napjára.

63

Libapecsenye Márton napján

Márton napján őszi üde napsütésben
fehér tollú libák toporognak a
zörgő avarban.

Vidáman dőlögnek libasorban
le a kéklő tóra.

Gágogva örülnek, hogy nem ők
kerültek idén a húsos tálra.

Márton gazda sült libával
tömi már nagy hasát.

Utoljára hagyja a fincsi libamáját,
élvezi, ahogy szétolvad a szájában.

Jóllakottan megtörli zsíros száját.

Chardonnayval csillapítja szomját.

Hátradólne, pihenne, de nem teheti.

Butuska gágogó libáit be kell hajtani,
hogy jövőre is kerüljön sült

libuska bőven az asztalra.

Márton napját így illik ünnepelni.

2015. november 11.

64

Csengettyű szól

Didergő kismadár tudja már,
hogy a tél nyomában jár.
Hópihe ide-oda száll,
nemsoká fehér lesz a táj.
Mikulás szarvas szánján
hegyen-völgyön jár.
Rudi szarvas lelkes,
szánján csengettyűje csilingel.

Gyermekszív sejti, hogy
valami egészen csodás történik majd.
Egyik este, mikor minden lurkó aludt,
szakállas Mikulás fehérebb volt, mint valaha.
Mert bizony ajándékrakás közben
a hó játszadozva reá potyogott.
Lett is öröm reggelre,
hisz a hó hullott, s ajándék
került a kiscipőkbe.

2006. december 18.

65

Képek

Egy pici kislány,
aki keveset tud a világról.
Kis szíve még elhiszi a meséket
a tündérekről, a piros
sapkás manókról, hogy
ott élnek a csillogó, tiszta erdőben.
Hol muzsikáló arany patak szélét őrzik,
ha a vadak inni jönnek,
s csilingelő hangjukon
beszélgetnek velük.
A tél még igazi csodát rejt neki,
amikor előjön a nagy piros szánkó.
Anya húzza a hófehér pihe-puha hóban,
kacaja az égig ér este,
mikor nagy mackóját kandalló
elé teszi, s reá fekszik.

Csöppnyi száját kérdések
záporra hagyja el.
Anya, a Télapó mikor jön?
Ugye, hozzánk is eltalál?
Amikor megunja anyját nyaggatni,
telefonál, s nenéje elviszi a csodákba.
Kicsim:
a Télapó ott figyel a háztetőkön,
piros ruhában kémény tetején ül,
rénszarvas pedig a csillagokat kergeti.
Én pedig boldog vagyok,
s örül a lelkem, hogy van egy
pici kislány, akinek átadhatom
azt a rengeteg csodát, amit átéltem már.
Pont ugyanígy, ahogy most te, csillagom.

2013. december 4.

66

Mikulás előtti éjszakán

Csillagfényes éjszakán,
mikor mindnyájan alszanak,
a szorgos manók
minden ajándékot
bepakoltak
a jó öreg Mikulás
szánjába.

Csupa varázs
és meglepetés,
hogy mit rejt kedves,
szelíd mosolyú
Mikulás zsákja.

Piros ünneplő
ruháját felveszi,
ősz haját megfésüli.
Hosszú fehér szakállát
kérges tenyerével
végigsimítja.

Felébreszti hű
szarvasát, Rudit,
hogy elkísérje
hosszú útjára.

Repül, s siklik a szán
hófehér hegyeken,
s völgyeken.

Vízesések barlangját
jégcsapok függönye
takarja.

Meseszép a látvány.
Mire a füstölgő kéményű
házakhoz ér,
szívében határtalan
örömet érzett.

Az ablakban sorakozó
csizmákat bőkezűen
megtöltötte ajándékkal.
Virgácsot csak oda rakott,
ahol rossz gyerek lakott.
Aztán tovatűnt a
nagy szakállú Mikulás.

2020. november 30.

67

Miki miki mikulás

Havat hozott nagyszakállú miki
miki mikulás.
Nagy hasát kéménynek támasztja,
hogy meglesse, mit csinálsz.
De te még nem alszol.
Szobádban szanaszét játékaid.
Kisvasút sem parkol alagútjában.
Rossz vagy, Zselyke lányom.
Rakoncátlan vagy egész évben.
Ajándékod visszaviszem.
Legnagyobb virgácsot csizmádban hagyom.
Havon Rudinak, a rénszarvasnak fázott
meztelen patája.
Megcsúszott s rúgott egyet.
Ajándékod kéménybe esett.
Így kaptál véletlen ajándékot,
A miki miki mikulástól.

2014. december 4.

68

Hoooo hoooo hooo

Hoooo hoooo hoooo,
megjött már a Téalapó!
Messze Lappföldről csengő
szánján érkezett.
Ablakodon elegáns ruhájában
bekopogtatott hozzád.
Engedd be, fogd meg öreg kezét.
Mondj neki verset, mesét.
Megszeppenve állsz előtte,
mozdulni sem mersz.
Csak a nagy játékmackód
mögé bújsz.
Nagyszakállú bátorítón simogatja
szöszke fejedet.
Jövőre újra eljövök hozzád, addig
légy jó, s szófogadó.
Hooo, hooo, hooo,
elment már a Téalapó.

2015. december 6.

69

Kis Jézus született

Van egy parányi csillag,
mely fényesebben ragyog,
mint máskor az égen.

Angyalkák veszik körül,
úgy vigyázzák kis Jézuskát.

Lent a földön ünneplik jöttét,
hisz született, s a szeretet
miden cseppjét ajándékozta.

Aranykoszorút rak fejünk fölé,
s szívünkben boldogságot ébreszt.

Óvatosan mosolyt varázsol arcunkra.

Szent karácsony estéjén csillaga ragyog,
s fehérén csillámlik odakinn a hó.

Díszes fenyő tetején ott ragyog
Jézus meleg szíve.

Áldott napon közénk érkezett:

Mindenhatóként tekintünk reá:

aki elhozta nekünk a szeretet ünnepét.

Átdolgozva: 2022. január 02.

70

Reményvesztett emberek

Tomboló vírusban
hajszálon múlik
az életünk.
Szívünk féltőn ver.
A sors meggyötri
az embert, s magát
a világot.
Csak megyünk
magányosan,
s megszokottan.
A sok betegség,
s halál miatt
már észre
sem vesszük
a körülöttünk
készülő csodát.
Az év legszebb
hónapjában,
decemberben járunk.
Hófehér paplanba
öltözik a táj.
Különös fényárban
úsznak az esték.
Elcsendesülünk
az adventi
időszakban,
mélyreható
gondolatok
foglalkoztatnak,
amely a jövőben
talán segíthet
jobbá tenni
az életet.
Reményvesztett
emberek
ünneplőbe öltözve,
térdig érő hóban
mennek a templomba,
éjféli misére.
Imára kulcsolt kézzel
padokban ülnek.
Öröm járja át
lelküket.
Harangok zúgnak,
ma éjjel megszületett
a kis Jézus.
Hitevesztett
emberek szemeiben
megcsillan a remény!

2020. december 05.

71

Betlehemben

Az év legszebb havában,
decembernek gyönyörű ünnepén.
Csendes éjnek nyugalmaiban,
Betlehem városában.
Rongyos istálló tetején
beragyog a fény,
a hold hosszú szőke
haját kibontotta.
Szénaágyban vajúdik Mária,
fiát várja örvendezve.
Nem gondolva
szegénységre, betegségre,
csak az újszülött jövetelére.
Mária és József szelíden,
s kedvesen egymásra néznek
megcsillan az öröm szemeikben.
Gyereksírás szakítja meg a csendet.
Ölébe veszi kis Jézusát,
örömkönnyei
gurulnak szerteszét.
Karjába veszi
csöpp gyermekét,
Aznap, mikor
a gyermek született,
megszületett a szeretet.
Mert ő elhozta a reményt,
megváltás ünnepét.
Hiszem azt, hogy
mindenkiben él a remény.

Átdolgozva 2020. december 14.

72

Csendes éjben

Csendes éjben kihaltak az utcák.
Sűrű hóesésben hófehér párnák
ültek a piros háztetőkre.
Fehér ruhát öltenek a fák.
Angyalok suhannak át a csillagos
ég sötétjén.
Jégvirágok ülnek az ablakon.
Díszes fenyőfán égősorok villognak.
Cikázva játszanak a csodaszép fények.
Mennyből az angyal-t zengnek az ajkak.
Advent négy gyertyáját meggyújtják,
Mennyei csendben harangok zúgnak.
Térdig érő hóban éjféli misére ballagnak
a hitüket vesztett emberek.
Eljöttek a remény templomába.
az oltár elé borulva dicsőíteni,
mert Betlehemben
megszületett a kis Jézus.

2016. december 16.

73

Kis fenyőág Szentestén

Szentestén átsuhantam
ablakod résein,
asztalodra tettem egy kis fenyőágot.
Abban a kis fenyőágban,
a tűlevelei között én vagyok.
Ne félj, ha kezedbe veszed,
nem bök meg, csak én
simogatom szép ujjaidat.
Ágyadon ülsz, drága
szívedből szeretet árad.
Gyönyörű arcodra
könnyeid gurulnak
két szép szemedből.
Észrevétlenül odaosontam melléd.
Könnyem csordul az örömtől,
hogyan láthatlak.
Leguggoltam eléd, derekadat átöleltem.
Könnyeidet óvatosan letöröltem.
Drága kis kezeidet, amíg csak lehetett,
óvatosan fogtam.
Aztán kimentél szent
karácsony ünnepét ünnepelni.
Én pedig itt maradtam e
szeretetteljes ünnepen,
a fenyőág közé bújva,
hogyan örökké óvhassalak.

2016. december 17.

74

Karácsony éjjelén

Hófehér, fagyos tél csillogón köszönt,
éjszakába nyúló aranyszárnyú
angyalok éneke zeng.
Homályfedte ég mintha ünneplőt
vett volna magára, nagy
kövér hold huncutul ragyog.
Vajon ott lent tudják,
hogy ünnepet várunk itt fent, mi angyalok?
Szálljunk le közéjük fénylőn!
Vigyük nekik édes nektár szeretetét,
bú helyett csaljunk mosolyt arcukra,
szemükben fény csillogjon!
Szent karácsony éjjelén
végtelen szeretet áradjon
minden dobogó szívből,
s tartsuk meg örökre!

2003. január 2.

75

Karácsonyra várva

Lágy puha takarót rakott a tél.
Fehér pihét szór a fekete földre,
s egykettőre ellepi.
Gyermek ujjongva futkos a
pihe-puha hóban.
Örömét leplezni kár volna.
Ünnepet vár a kis fenyő odakinn,
amit Télapó gyengéden szánjába rak,
s útnak indul.
Hegyeken, völgyeken fut a szán.
Napok múlva a kis
fenyő csillogva pompázik.
Gondos kezek üde
zöld ágacskákra díszet raknak.
Mind azt zengi:
boldog békés karácsonyt!

1999. nov. 22.

76

Karácsony tájékán

Havas a táj, s az idő
karácsony tájékán jár.
Rénszarvasok hada vár,
hogy elindulhassanak már,
így, karácsony tájékán.
Egy-egy jó gyerek
hallja a száncsengők
csilingelő hangját, mely
belepi a messzeséget
így, karácsony tájékán.
Estefelé a havas vidék
csillog, mint a fenyők
a fényességtől, s szépségtől,
így, karácsony tájékán.

1998. dec. 7.

77

Angyalok éjszakája

Karácsony falujában, sötét,
mély erdejében áll egy öreg fenyő,
december havában tündököl.
Szürke égboltból lassanként
hópihe szállingózik, zöld ágain
zord éjszakában fehérén csillog.

Korai fagyos reggelen,
mikor zúzmaráit zörgeti
maga körül, nem lát egyetlen
fenyőt sem, egyedül maradt.
Pedig álmodott róla,
hogyan egyszer majd
kacagó gyermekek veszik körül,
angyalok örvendnek felette.
Szabad ég alatt maradt,
de valami történt,
angyalok szálltak föléje,
énekük zeng végtelen csendjébe.

2001. november 5.

78

Nem feledett emlék

Rég volt csodákat
elfelejtetted már, pedig
hogy tudtál örülni szép
karácsonynak, angyalok jöttének.

Emlékszem:

ablakokon jégvirág ült,
gyermekként szánkózni mentél,
dombokon csúszkáltál volna napestig.
Hazaértél, kályhában tűz ropogott,
asztalon advent negyedik gyertyája égett,
csillogó szemeid annyi kedvességet adtak.

Szentestén meghatottan fenyő körül álltál,
nagyapád csöppnyi kezedet bátorítóan
megfogta, énekelni kezdtünk.

Szilveszternek éjszakáján
még fény áradt, nem láthatod,
mélyen alszol, simogatom hajadat,
boldog vagyok, mert vagy nekem.

2001. január 4.

79

Halványuló ünnepek

Mivé lettem életem közepe felé?
Gyermeki mivoltom feledésbe merült.
Mára már szürkülnek
az ünnepek örömteli pillanatai.
Kiveszett a tűz,
mely lobogott bennem.
Húztam volna vissza
gyönyörű ünnepnapokat,
hogy maradjanak még.
Meghitt együttlétek kevésnek bizonyultak.
Amikor szakadt a hó,
s térdig süppedtünk benne,
az volt a jó.
Csillámló hóval kacagva mosdattuk egymást.
Kipirult arccal berohantunk,
kandallóban boszorkányos tűz duruzsolt.
Asztalon halászlé illata szállt,
anyám keze munkáját dicséret illette.
Halk csengettyű csilingelt.
Fenyő köré gyűltünk,
átöleltem édesanyámat.
Szeretet áradt bennünk, mennyből
az angyal-t énekeltük.
Néha szégyellem, ha
látok magányos embert
sugárzó arccal ünnepet várni.
Miért nem enged lelkem nekem is,
így csodát várni?
Urat dicsőíteni?
Takarva hagyom elszaladni
halványuló ünnepet.

2014. december 14.

80

Szilveszter éjszakán

Futok hóban, fagyban,
fejemre eső hullik,
azt se bánom.

Mulatni nem volt kedvem,
szívem hozzád vezetett.

Kapud aljában megállok,
házadba csendesen szólnék.

Megérkeztem hozzád
kedves jó barátom,
a türelem rózsát terem,
örömöm úgy is enyém,
ha látom, jössz felém.

Karomat nagy ölelésre kitárom.

Szilveszter éjszakán
hóembert építünk csak mi ketten,
szemet rakunk szemének,
fonnyadt répát orrának,
lyukas lábast kalapjának.

Durrognak a petárdák,
tűzijáték fénye cikázik az égen.

Átadom neked a gyeplőt,
vezess át kérlek egy szebb, s
boldogabb új esztendőbe.

2017. december 24.

81

Újévi köszöntő

Sietve távozik az óév.
Feledésbe merül a
kopottas bánat.
Pár óra múlva beköszön
az újév.
Addig is légy vidám,
s bizakodó.
Reméld, hogy az
új esztendő jobb lesz,
mint a tavalyi.
De ha nem történik
semmi rossz sem veled,
már az is félsiker.
S ha megéled a
következő évet,
te vagy a nyerő.
De most ne gondolkodj
efféle ostobaságokon.
Az életedet úgysem
tudod jobbra fordítani.
Éjfélkor öblítsd le a poros
úttól torkodat,
s vágj bele az újévbe.
Igaz, megint elmaradt
az újévi malac.
Azért én kívánok néked
sikerekben gazdag,
boldog új esztendőt.

2017. január 1.

82

Ölelve, vigadva

Szívem melegével, lelkem hűségével,
az év utolsó napján csillámló havon,
fekete lovam hátán vágózok hozzád.
Szánkómba beültetek.
Meleg takaróval betakarlak,
hogymeg ne fázz.
S indulunk a végtelen
hosszúnak tűnő csillagos éjszakába.
Éjfélűt a templom nagy harangja.
Ugyanabban a pillanatban
pezsgődugó durran,
arany nedű csurran a pohárba.
Koccintunk az egészségedre.
Ölelve, vigadva köszöntelek az új évben.

2014. 12. 31.

83

Év végén

Legvégén az évnek,
kívánok egy
áldott, s békés
új esztendőt.

Amíg csak lehet,
vigyázz magadra.
Az egészséged
a te legnagyobb
kincsed.

A világot most
körülvessi egy
nagy, s sötét
félelem felhő,
amely gomolyog
a fejünk felett.

Begubózva ülünk
otthon.

Néha egybefolynak
a nyomasztó napok.
December végén
a hó sem esik,
mint régen.

Így a hóember
sem nevet rád
ablakon át.

Türelmetlenül
halad előre
a naptárban
szilveszternek
éjszakája,
amikor is
nem durrog
a petárda,
s a tűzijáték
fénye sem játszik
a koromsötét éjben.

Amikor éjfél
üt az óra,
zúgnak a
templomi harangok.

Pezsgő pukkan
kinn a teraszon,
aranyló nedűje
gyöngyözve folyik
a kristálpohárba.

Még mámorító ízét
szádban nem érzed,

egy pillanatot szánj
szíved vágyának,
s higgyed, hogy jövőre
szabadon jársz-kelsz
majd a világban,
akár a Jóisten madarai.

2020. december 29.

84

Szentestén

Karácsony szent estéjén,
zöld fenyőnél,
szívem keservesen keres,
de nem talál.
Véletlen egy könnycseppet ejtek.
Szégyenlősen gurul végig arcomon.
Gyorsan elkapom,
nehogy a végtelenbe essen.
Tenyerembe féltőn veszem.
Szívem fölé óvatosan teszem.
Te vagy könnycseppemben.
Érzem, itt vagy most velem.
Nehezek még a sóhajok.
S mikor senki se figyel,
fenyőágra óvatosan ráteszem.
A te fényességed ragyogja
be áldott karácsonyom éjszakáját.

2014. december 27.

85

Mindenki karácsonyfája

Oh zöld fenyő, oh szegény fenyő.
Ötven év alatt megöregedtél.
Sűrű lombod közt megannyi
madár született és búslakodott.
Erős gyökereiddel kapaszkodtál
a földben.
Tomboló szélviharban sem
hagytad leesni lakóidat.
Számталanszor voltál kitéve
esőnek, hónap, fagynak.
Napsütésben ragyogtál, s
volt, hogy zúzmarában tündököltél,
Odakinn sűrűn hull a hó,
jégvirágok ülnek az ablakon.
Száncsengő csilingelő hangja
hallatszik a dombtetőről.
Oh zöld, oh szegény fenyő.
Kivágtak megszokott helyedről.
Mindenki karácsonyfája lettél
egy nagy téren.
Még egyszer ragyoghatsz
itt a Földön.
Gyarló emberek örömére,
s a kisdéd születésére, hisszük:
elhozza nekünk a szeretetet.
Csillagokkal, s varázsgömbökkel díszítettek.
Hópelyhek táncolnak neked a légben.
Fényárban úszol mindenki örömére.

2016. december 11.

Megjegyzés: 2016 decemberében ötven éves fenyőt állítottak Pécsen a Széchényi téren.

86

Meghitt ünnepet kívánok

Decembernek havában
ólom szürkeség borul a tájra.
Kopár fákon fekete,
bársonyos ruhás varjak
kárognak a kietlen messzeségben.
Adventi hetekben ünneplőt öltenek
a családi házak ablakai és udvarai.
Faluhelyen az is előfordul,
négy boroshordó sorakozik
egymás mellett, abroncsaik összeérnek,
a négy adventi gyertya áll
külön-külön a hordók tetején,
mintha koszorút alkotnának.
Estefelé kigyúlnak a fények,
az egész látvány olyan,
mint egy karácsonyi képeslap.
Az év utolsó hónapjában
kíváncsi szívünk
titkon azt reméli, hogy
valamit rejt a csoda,
amire régóta várunk.
Ezért minden percét
békésnek és meghittnek érezzük,
egy kellemes helyen,
ahol fenyő illata száll a levegőben.
Áldott, meghitt ünnepeket kívánok.

2021. december 23.

Megjegyzés: A Baranya megyei Mánfán láttam ezt az érdekes adventi díszítést.

87

Vízkereszt napján

Szép karácsonyfám
vízkereszt napján
szomorún lebontásra vár.
Szerető szívek többé
nem veszik körül a
szoba közepén.
Nem rajong érte kisgyermek,
aki még tegnap örömmel
érintette csillogó díszzeit.
Felnőtt sem ül közelébe,
gondolkodón, könnyes
szemekkel töprengve,
vajon mi juthatott eszébe?
Talán egy halványuló emlék
melengeti fáradt ősülő lelkét.
Megint elmúlt a karácsony,
és vele együtt elszállt egy év is.
Elszáradt fenyő csupasz ágain
már nyoma sincs a dísznek,
kihunytak az ünnepi fények.

2020. január 09.

88

Hazavágyom

Tűnődöm a sok szép emléken,
melyet gyermekkorom óta
magamban hordozok.
Ez az egyetlen dolog,
amit rosszakaróim sem vehetnek el,
mert csak az enyém.
A gazdagság nálam nem pénzben,
hanem a szívemben rejlik.
Legyek bármerre a világban,
nem feledem otthonom melegét.
Becsukom szemem, s látom
kicsiny falunk templomtornyát,
gesztenyefák árnyas lombját,
hegyek haragos zöld vonalát.
Kék égen fehér, bodros báránfelhőket.
Poros úton nemcsak
autó halad, hanem
lovasszékér is szalad,
anyja mellett kiscsikója baktat.
Édesanyám tüneményes mosolya előttem,
szeretet csillan smaragdzöld szemében.
Dolgos kezéből jobban ízlik az étel.
Asztalunknál együtt ül családom.
Friss ropogós péki kenyeret anyám
kezébe veszi, s keresztet vet rá.
A látványt örökre agyamba véstem.
Párás két szememből könnyeim gurulnak,
Nemsokára hazamegyek, édesanyám,
hazavágyom.

2017. augusztus 09.

Megjegyzés: A kenyér ünnepe alkalmából augusztus huszadikára.

89

Születésnapi köszöntés

Kedves Születésnapos!

Lehetsz száz
vagy akárhány éves.
lelked mélyén érzed,
fejed felett elszálltak az évek,
amelyek vegyes érzéseket
tápláltak beléd.
Az idő múlása majdnem
mindent megszépít,
szokták mondani,
de valami úgy él bennünk,
mintha tegnap történt volna.
Minden évben eljön az
a nap, amikor megszülettél.
Bizony, egy elért kor után
nem szeretsz dicsekedni
éveid számával.
Reggel, mielőtt kitárnád ablakodat,
öltöztess fel szívedet ünneplőbe,
eljön hozzád sok jó barát
köszönteni téged.
Elárasztanak szeretetükkel,
s jókívánságaikkal,
mosolyod szebben ragyog
a nyári napsugárnál.
Kedvedre trilláznak a madarak.
Fejed felett láthatatlan
szivárvány tündököl,
hosszú évek várnak még reád.

2020. május 15.

89

Nevednek ünnepén

Köszöntelek névnapodon

Kedves....

Eszemben tartom

nevednek napját,

hogy felköszöntelek

e szép alkalomból.

Mielőtt a világra jöttél volna,

szüleid már a keresztneveden

gondoltak reád.

Viseld méltóan

legszebb ajándékukat,

a neved, amelyet

szeretettel kaptál tőlük.

Lebegjen előtted örömük,

emlékezz hangjukra,

ahogyan legszebben szólítottak,

hiszen az év

legszebb ünnepét

tőlük kaptad,

amelyet még a

naptár is szépen mutat.

2020. május 21.

90

Röpke pillanat

Szeretettel köszöntelek
születésnapodon.

Kedves Születésnapos

Kívánom, hogy legyen
hosszú és szép az életed.
Találd meg az örömet,
amiben kedvedet leled,
ha teheted,

mássz meg egy
kisebb hegyet.

Állj meg a csúcson,
s érezd át a

napfélkelte csodáját.

Szívedből és lelkedből
röpke pillanatra
elszállnak a gondok.

Születésnapodon

olyan, mintha

virágos réten

szaladna veled

egy lovas szekér.

Domboldal alján

patak szélesebesen

rohan, meg sem áll.

Csillámló patak

víztükrén arcod

tükörcképét véled

felfedezni.

Az évek

mély barázdát

szántottak homlokodra.

Orcád őrzi még

gyönyörű hamvasságát,

szép szemednek

egykori lobogó tüzét

ugyanúgy látom

szemed bogarában.

Te ugyanaz vagy,

aki voltál.

Nem változtál semmit,

csak egy évvel

idősebb lettél.

Egyhangú napjaidat

bearanyozza egy

koszorúba font falevél.

2020. november 09.

91

Kicsinyek köszöntésére

Boldog születésnapot kívánok,
Kedves Luca!
Kisgyermekként légy vidám,
s mosolygós, mint a piros alma.
Ismerj meg minden szép mesét,
hogymeg repülhess fantáziád szárnyán.
Tarka-barka réten szaladjál,
ezernyi csoda vár ott rád.
Eső után szivárvány, fejed felett
egy pillantás alatt elhalványul.
Nagy fűben nyulacska lapul,
azonnal szaladnál utána,
de az ugrifüles
gyorsabb volt nálad.
Az év minden napján
anyukád, s apukád
kedvedet keresi.
Születésnapodon
tán még jobban,
mert számukra
a világon legdrágább
kincsük te vagy, kis csillagom.

2020. július 01.

Áprilisi hóesés születésem napján

Öregszem, de még sohasem
láttam ekkora hólepelt
tavaszi vetésen.
Lila akác körbefutja a ház falát.
Virága hó alól fázósan
kidugja kis fejét.
Ravasz ez a tavasz.
Elfagyasztja a rügyeket bontó
fáknak virágait.
Lassan, de biztosan
elérkezik születésem napja,
áprilisnak szeszélyes havában.
Negyvenhárom évvel ezelőtt
szenvedve vajúdott értem Anyám.
Gyakran emlegetik,
türelmetlenül várták,
hogy végre megszülessek.
Óvott és védett jó anyám, amíg lehetett,
de hamar megtanultam, hogy
küzdeni kell az életben mindenért.
A humort sem lehet könnyen feledni,
s néha egy göndör kacajt el kell engedni,
amely szívből jön.
Felfutni a domboldalra,
kezemben színes léggömbbel,
és hirtelen elengedni.
Zöld fűnek illatos ágyán
hanyatt feküdni.
Önfeledten egy boldog percnak élni,
úgy, mint most, ahogy simogatva
arcomra hull egy
bolondos áprilisi hópehely.

2017. ápr. 22.

93

Virágzó tavasz elején

Édesanyám adta keresztnévemet,
így lettem Henriett.
Hivatalosan Henrietta lennék,
de én azt nem szeretem,
mert az olyan úrinős.
Az úrinők csak kenik-
fenik magukat,
állandóan szépítik arcukat.
Vagány vagyok, szeretem
a szabadságot.
Sosem siránkozom.
Motorra pattanok, szélben
lobog éjfékete hajam.
Mindig hazavisz a szünni
nem akaró honvágyam.
Édesanyám ölelő karjaiban
a szeretet melegét érzem.
Jó kis nehézséget okozott
nagyzüleimnek a nevem.
Sokaknak tetszett e francia név
annak idején.
Néhány falubélinek ismeretlen
druszája így lettem.
Virágzó tavasznak, márciusának elején.
Kéklő ibolya tengere
hullámzik pincénk domboldalán.
Édesanyám szed egy csokorral
belőle nevem napján.

2017. február 25.

MEGHITTEN SZÍVEMBŐL

Távolból kereslek

A ragyogó csillagokat is
keresni kell az égen.
Én is úgy keresem
az én csillagomat.
Egyre csak keresem, s nem lelem.
Nélküle elveszett vagyok,
Nem látom, s nem is hallom,
némák a csillagok.
Égbekiáltóan fájdalmas a hiánya.
Mintha megállt volna
körülöttem az idő.
Hol van az én gyönyörűm?
Nevét ismétli sírástól remegő ajkam.
Oly távol vagy tőlem,
Csak bolyongok a messzi idegenben.
Szívem vérzik bánatában.
Lelkem reszkető sodrában.
Zokogás rázza testem egészét.
Elbűjni volna jó, ahol senki se látja
könnyeim árját.
Vajon hol lehetsz, mi lehet veled?
Futnék hozzád süvöltő szél viharában.
Csak le tudnám tépni magamról a szorongást,
mely fogva tartja keserű szívem.
Vigasztalni próbálom magam.
Amit a szívem diktál, azt teszem.
Várlak, örökké csak várlak, én kedvesem.
Mert aki nem tud eljönni,
arra örökké várni kell.

2017. február 08.

95

Égig szól a fohászom

Reménytelen az életem,
csak ülök itt csendesen.
Hanyagul lógnak kezeim,
nincs semmihez, s senkihez kedvem.
Hagyj, nagyon bánatos vagyok,
ne kérdezd, mi a bajom, menj,
ne is nézz vissza.
Engedj utamra, kérlek, nem bírom
sokáig könnyeimet tartani.
Zöldlombú fák közé megyek,
öreg patakom locsogva-csacsogva
fut elém.
Partjára leülök, nyugalmat áraszt csobogása.
Tenyerem fűszálak csiklandozzák,
hirtelen elered a nyári zápor,
mégsem ázom.
Hatalmas lombkorona esőcseppektől megvéd,
képzeletbeli oltáromnál
újra, s újra letérdelek.
Mérhetetlen fájdalmamat
hátha egyszerű imám enyhíti.
Kérlek, Istenem, segítsd meg
azt a két embert, akik a
szívemnek oly kedvesek.
Nélkülük elveszett lennék.
Gyötrőn bolyonganék nélkülük
reményt vesztetten ebben a szomorúnak
vélt világban.
Add meg nekem az egyetlen örömet,
hogy sokáig vigyázol reájuk,
s örökké óvva fogod kezeiket,
hogy bajuk ne essék.
Ámen.

2018. augusztus 03.

Búcsút intek

Vajon el tudok-e még menni
nyugalmat adó zöld fák közé.
Ahol a csend honol,
lombokba bújó madárkák dalolnak.
Ha majd nem szülőfalumban lakom, Hosszúhetényben.
Sóvárgó szívemnek állandóan rohanó
kis patakom vigaszt nyújt-e még?
Amikor a lány szellő simogatta arcomat,
szétnéztem, s elhittem, hogy
gyönyörűm fut felém.
Kedvesen rám mosolyog, s
szívemnek bársonyos szobájában
ölelését éreztem.
Sirattam a tova tűnő gondolatot.
Színes vadvirágok nyíló szépségében
rejlík nagyapám örök emléke.
Összeérő lomboknak bölcsőjében
zaklatott lelkemet megannyiszor ringattam.
Felértem a dombnak tetejére,
ahol ég és föld közel van egymáshoz,
minden szorongásomat elengedtem.
Szabad lettem, s határtalan lett örömöm,
hirtelen az egész világot szerettem.
Hazavágyom, ahol édesanyám
tárt karokkal vár.
Még egyszer visszanéztem hanyatló napfényében
sötétzöld erdő gyönyörűségére.
Nehéz búcsút vennem a természet öletől,
tudva, hogy életemnek egy része véget ért.

2019. június 14.

97

Nincs maradásom

Lassan eltűnik minden,
elveszeten bolyongok ismét.
Nem értheted,
milyen nagy a bánatom.
Gyötrő aggódásomat
nehéz elviselnem.
Ugye, jól vagy,
s nincs semmi bajod.
Mióta elmentél,
nincsen maradásom.
A falióra mutatója
csak cammogva jár előre.
Szívem mélyén
mély szeretetet érzek.
Félelmem hurrikánként
söpör végig rajtam.
Tüzesen éget
örök ragaszkodásom.
Csak én tudhatom,
hiányodnak fájdalma mar.
Könnyeim gurulnak,
függönyként takarják arcomat.
Az est nyomasztva köszönt reám,
ágyamban fekszem szomorún.
Bánatos szemeimet lehunyom,
s a lélek útján észreveszem:
botorkálsz felém!
Csoszogó lépteidet hallom,
kedvesen átölellek,
itt vagy velem suttogom,
megnyugvást áraszt a gondolatod!

2020. július 05.

Hozzátok őt vissza nekem

Zokogva kereslek,
sötét ösvényeken haladok.
Érted dúdolom bús dalom.
Nem tudom, merre járok,
csak szaladok, hogy
enyhítsem gyötrő bánatom.
Gúzsba köti lelkemet a fájdalom.
Rajtam ül a félelem, mert
nem hallhatom bársonyos hangodnak
simogató szavait.
Nem hagyhatom elveszni
gyönyörű gyémántom.
Kihunytak belőlem a fények,
mintha minden elveszett volna,
amely kedves volt nekem.
Egy kicsit belehalok mindennap.
Egyetlen vágyam,
megtaláljam fénylő csillagom.
Rettenetes a hiányod!
Gyere vissza, Kedves,
rád várok!
Hozzátok őt nekem vissza, könnyörgök.
Ne szóljatok, vérzik a szívem,
mintha rózsza tüskéi bökdösnék.
Inkább hagyjatok egymagam egy sarokban.
Emlékeimbe merülve örökké velem vagy
szívem rejtekén.

2017. július 22.

99

Valami szépet szeretnék írni

Pillanatnyi érzéshiány

Valami szépet szeretnék írni,
de nem könnyfakasztót.
Csak egy könnyű gyengéd ölelést,
amelyet jó érezni, s meghatódik
érzékeny szívem.
Hátam borsószik
kezednek simogató érintésétől.
Szelíden rád mosolygom,
vágyakozó tekintettel
szép szemeidbe nézlek.
Amelyek hangtalanul beszélnek,
kedvemre becézlek,
s cirógatlak, kedvesem.
Közben azt kívánom,
ölelj örökké, kedvesem,
ahogyan most teszed.
Hiányzol, mint falevélnék
a lágy szellő, mert nélküle
képtelen lassuló táncba kezdeni.
Hűsítő patak vize körül
boldogan szállnak a szitakötők,
mit sem sejtve, hogy rövidke
életük hamar véget ér.
Szőke, göndör hajú Hold elveszne
milliónyi csillaga nélkül.

2019. 07. 26.

100

Nem tudhatod

Érzésvilág

Nem tudhatod, milyen érzés,
amikor úgy hiányzol,
hogymint szívem-lelkem
fájva zakatol érted.

Nem tudhatod, milyen érzés
kedves arcodat ezerszer
úgy végigsimítani,
hogymint nem vagy velem,
homlokod barázdáit
gyengéden cirógatni
úgy, hogymint magam
mellé képzelek.

Érzem kezédnek
meleg érintését,
amikor tenyeredbe
teszed kezemet.

Hosszú, selymes hajad
minden éjjel karomat takarja.
Ha játszik velem a képzelet,
kedves, te jössz felém,
ölelő karjaidba zársz,
könnyes szemem
vigasztalón megpihen rajtad.

2020. március 11.

VÉGE
2022. JANUÁR 02.